

Mời các bạn
đón đọc tập 8

Lớp 6A: xuất hiện một tờ báo có tên Chán Chỉnh. Báo được các bạn trong trường đón nhận nồng nhiệt nhưng lại gây nhiều tranh cãi trong các bậc phụ huynh.

Để thâm nhập vào nhóm làm báo này, các Ca-ta-nhi đã phải trải qua những cuộc thử thách khắc nghiệt, rùng rợn đến mức... phải vào bệnh viện.

Thanh tra CA-TA-NHI

CUỘC ĐIỀU TRA 8

GIÁ : 3000 D

NGUYỄN MẠNH TUẤN

NXB TRẺ

7

Thanh tra CA-TA-NHI

CUỘC ĐIỀU TRA 7

Thanh Tra
Ca - Ta - Nhi

NGUYỄN MẠNH TUẤN

***Thanh tra
CA-TA-NHÍ***

TẤM THẺ XE BÍ ẨN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

**1.
CÔNG TY PHÁ ÁN
P.A 101**

Sau cuộc họp mặt phụ huynh học sinh toàn trường là lễ tuyên dương thành tích của nhóm Minh Nhí, Phúc Hình, Mi Trái Banh do đã góp phần quan trọng vào việc giúp cơ quan công an kịp thời tìm được nhóm "du khảo" vô kỷ luật. Ngoài các thầy cô, học sinh toàn trường, các bậc phụ huynh học sinh, tất nhiên không thể thiếu mặt ba, má của Minh, Phúc, Mi, còn có đại diện công an thành phố, công an quận và chú đại úy Lê Hưng.

Mỗi bạn "nhóc" của chúng ta đều được nhận giấy khen của Sở, Phòng Giáo Dục, của nhà trường, Công an thành phố, Công an quận. Nhưng, giá trị nhất là mỗi đứa được tặng thưởng một tấm huy chương Chiến

Công của ngành công an. Gia đình những thành viên đội "du khảo" còn tăng mỗi đứa một phần quà giá trị bọc trong giấy trang kim đó rất chi là trang trọng.

Buổi lễ diễn ra như thế nào ? Phần quà giá trị bọc trong giấy trang kim gồm những gì, xin miễn kể chi tiết vì những nhà điều tra nhí của chúng ta vừa khiêm tốn vừa ít từng trải với việc nghe bênh tận những lời khen ngợi, nên đều không muốn được kể chi tiết, dù là kể trong cuốn truyện rất riêng tư này. Chỉ mong bạn đọc biết rằng đó là một buổi sáng chủ nhật nhiều vinh quang và xúc động.

Tan buổi lễ, lê ra Minh, Phúc, Mi cùng theo ba má về nhà, nhưng lúc này riêng tư là nhỏ, sự nghiệp mới là lớn, nên theo yêu cầu của Mi, cả hội rủ thêm Cường Lu vào... cẩn tin để có cuộc hội ý nhỏ đồng thời cũng để ăn..."mừng" ! Sở dĩ tiếng "mừng" hơi miền cưỡng là vì cả bốn gương mặt đều không được vui lắm. Vì xét về thành tích chung trong vụ tìm kiếm nhóm "du khảo", phần quyết định là hốt gọn "thủ phạm" thì chú Lê Hưng lại nắn tay trên mặt. Phần còn lại, vốn đã ít ỏi, nếu tính cẩn kẽ chỉ có công của Minh là chính, Phúc và Mi chưa đúng nhẹ vào "vụ án" đã xong, còn Cường Lu hoàn toàn là người ngoài cuộc. Vì

thế lễ tuyên dương càng lớn, các bạn nhí của chúng ta càng không vui, nhất là Minh, chủ như có lỗi bởi vì đã trót làm được nhiều việc hơn các bạn. Theo các bạn vào cẩn tin, chủ lặng lẽ, không nói, không răng.

Người tỏ ra chủ động, hoạt bát nhất lại là Mi Trái Banh.

- Thế này các cậu à ! Thời gian vừa rồi chúng mình làm được bao nhiêu là việc lớn, nhưng chưa bao giờ chúng mình có một cuộc gặp gỡ chính thức để tổng kết rút kinh nghiệm... Trong lúc các bạn ngồi quanh chiếc bàn vuông góc cuối cẩn tin vắng khách, Mi đã sot sắng mở đầu, quên băng đi thói quen vĩ đại, mỗi khi vào đây là phải kêu đầy bàn đồ ăn rồi mới nói gì thì nói. Thế mới biết, khi một đứa trẻ ham ăn uống thấy mình đóng vai trò quan trọng thì nhu cầu của cái bụng trở nên thứ yếu. Cô nàng hào hứng nói tiếp : Nếu không rút kinh nghiệm thì dần dần chúng ta sẽ đến chỗ mất hứng thú, chán nản...

Thấy các bạn ngồi buồn hiu, Mi mới chợt nhận ra trên mặt bàn trống không. Thật sơ sẩy, Mi vội dấu môi về phía cô Huyền phục vụ :

- Cô Huyền ! Cho tụi cháu mỗi đứa một ly trà đá nghe.

Lại một sự khác thường nữa. Khi đóng vai trò quan trọng người ta cũng dễ quên đi sự hào phóng vốn có.

- Theo tớ... Có lẽ cũng hơi ngượng về sự khác thường của mình, không ai thắc mắc, Mi cũng tự thanh minh : Vì hôm nay chúng mình bàn chuyện nghiêm túc, chuyện ăn uống nên chừng mực.

Khi cô Huyền bụng ra bốn tô hủ tiếu nóng hổi, Mi trợn tròn mắt. Cô Huyền vừa bày từng tô trước mỗi quý khách vừa cười mim :

- Cường Lu kêu mỗi người hai tô rồi.

Mi chép miệng :

- Vậy thì chúng mình vừa ăn vừa nói chuyện vậy. Khéo ăn lại là chính, họp là phụ thì hỏng việc.

Phúc Hình càu nhàn :

- Thì cậu muốn nói gì cứ nói đi. Chú liếc xéo qua nét mặt đăm chiêu của Minh Nhí : Chính tớ cũng không thích lối phá án mạnh ai nấy làm như vừa rồi.

Minh đang uể oải gấp sợi hủ tiếu đưa lên miệng một cách miễn cưỡng, bỗng lừ mắt lại :

- Tớ cũng chẳng thích gì đâu. Nhưng các cậu rơi vào hoàn cảnh của tớ, các cậu cũng không thể làm khác được. Chúng ta đâu có phải là người lớn muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu lúc nào thì đi.

Cường Lu đồng tình :

- Tớ thấy Minh nói đúng. Làm con nít có nghĩa là mất tự do. Vụ truy tìm nhóm "du khảo", tớ không được tham dự nhưng tớ không ám ức gì. Thời gian đó, ba má tớ quản lý tớ rất chặt, các cậu có rủ, tớ cũng không thể tham gia được.

Phúc nói mát :

- Nhà nào cũng có điện thoại, không đi được là một chuyện, nhưng cùng hội cùng thuyền thì phải rủ đã chứ.

- Thôi, thôi đi các cậu. Mi đã xơi vèo hết tôm hủ tiếu, vừa liếm môi vừa can các bạn : Chuyện cũ bỏ qua. Tớ xin phép nói trước nhé. Thời gian vừa qua, tớ chỉ tham gia có hai vụ, Cường một vụ, nhưng Minh và Phúc cả sáu vụ đều tham gia từ đầu tới cuối. Các cậu làm lợi cho mọi người bao nhiêu là bao nhiêu cả về tinh thần lẫn vật chất. Riêng vụ tìm được cái máy tính của tớ vừa trả lại danh dự cho Phúc, vừa xây dựng tình cảm tốt đẹp giữa tớ và các

cậu. Vụ tó bị trấn lột, các cậu tìm ra thủ phạm, trừ hắn cho xã hội một tên cướp nguy hiểm, từ hồi đó ở khu vực cổng trường, học sinh tha hồ ăn quà không sợ bị ai cướp giật. Bốn vụ khác cũng vậy. Nhưng, lợi ích thì người khác hưởng còn chúng mình được cái gì nào? Vụ nào chúng mình cũng phải chi phí ăn uống, chỉ tính đập xe chờ nhau trên đường truy tìm dấu vết thủ phạm, có khi cũng cả ngàn lẻ một cây số rồi.

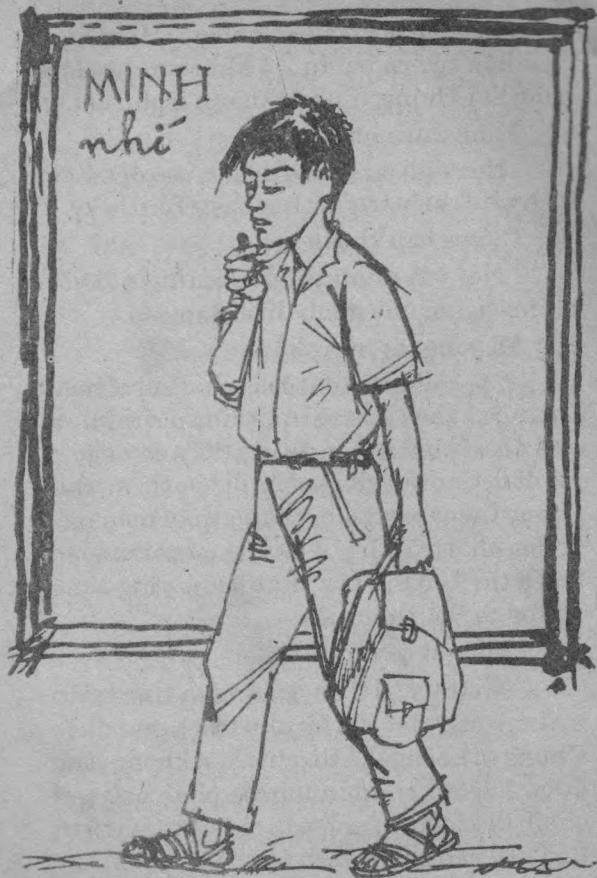
- Đúng quá. Minh gật đầu : Tớ chờ cậu chỉ mấy cây số cũng bằng người khác đi một vòng trái đất.

Phúc cao hứng nói lớn :

- Trong phim ngay cảnh sát đi điều tra. cũng phải ăn uống, lúc theo dõi tội phạm vào lâu đài vua chúa, tì phú, mình cũng phải ăn uống như vua chúa.

Mi cong cồn :

- Chúng mình đều biết điều đó, tại sao chúng mình lại làm không công ? Đúng không nào ? Tại sao chúng mình có tài năng như thế mà chúng mình lại không làm giống như những công ty dịch vụ. Trước mỗi vụ án, chúng mình phải đặt điều kiện: Tôi làm vụ này phải chi phí ăn uống bao nhiêu, đi đường

bao nhiêu, chất xám bao nhiêu... Hí hí hí...
Nếu liên tục có vụ án, có khi chưa hết lớp
mười hai, chúng mình đã thành tỉ phú hết.

Minh cau mặt :

- Học sinh đa số đều nghèo, còn đặt điều kiện với cô hiệu trưởng hay thầy Tơn thì kỳ...

Cường bắn khoan :

- Nói với nhau thì dễ, nhưng nói với những người nhòm mình thì ai dám nói.

Mi vung tay hùng hổ :

- Các cậu sợ thì để tớ nói cho. Với cô hiệu trưởng và thầy Tơn tớ cũng dám nói à. Minh phá án có khác gì các cô, các thầy dạy ngoài giờ đâu. Các cậu giỏi không đi học thêm, chứ tớ học thêm sáu môn, chẳng thấy môn nào không phải trả đậm tiền cả, tớ cứ nói chuyện đó ra thì ai cũng tán thành trả công sòng phẳng cho bọn mình à.

Phúc gật đầu :

- Nhất trí ! Từ nay chúng ta thành lập một cái quỹ, giao cho Mi phụ trách giao dịch. Chúng ta không thể tiếp tục làm không công được. Theo tớ, chúng mình cần phải có tên gọi chính thức, thí dụ như văn phòng thám tử tư 6A1 hay văn phòng dịch vụ thanh tra 6A1.

Cường góp ý :

- Đã là văn phòng thì phải có người cầm đầu. Tớ thấy Minh Nhí là người có nhiều thành tích nhất, cả trường đều gọi cậu là thanh tra Ca - ta - nhí, uy tín rộng khắp, cậu sẽ là phụ trách văn phòng.

- Í ! Minh giãy nảy : Tớ không làm đâu. Theo tớ cứ lập văn phòng nhưng khi phá án, thì phân công người nào là chính.

Mi nói :

- Theo tớ đừng gọi là văn phòng. Ba tớ bảo văn phòng chỉ là giải quyết giấy tờ, hành chánh. Còn đã làm ăn thì phải gọi là công ty. Tại sao chúng mình không đặt là công ty phá án gì đó.

- Đúng thật. Phúc hưởng ứng : Mình lập công ty phá án 6A1.

Minh nói :

- Thế thì gọi là Công ty P.A cho nó bí hiểm và có vẻ cơ quan cảnh sát, bọn tội phạm vừa nghe thấy đã ngán.

Mi cười tít mắt vỗ tay :

- Hoan hô. Công ty P.A... tuyệt vời. Nhưng theo tớ không nên dùng tên 6A1, vì bọn tội phạm và những người đặt hàng biết

chúng mình học lớp sáu, thế nào chúng mình cũng bị coi thường. Sang năm chúng mình lên lớp bảy, sau đó, lớp tám, lớp mười, không lẽ mỗi năm đổi tên một lần, mặt khác Cường Lu lại đang học lớp tám...

Cường được nhắc nhở với vẻ long trọng lập tức ngược mắt về phía cô Huyền phục vụ ra hiệu bằng tay kêu cho mỗi người một tô hủ tiếu nữa, rồi mới phát biểu ý kiến :

- Theo tôi, vừa để xác định là công ty chúng mình còn phá án dài dài, vừa để quảng cáo, chúng mình nên đặt là công ty P.A một ngàn lẻ một, ý nói chúng mình là công ty tiềm lực vô cùng.

- Ngàn lẻ một thì khoa trương quá. Phúc nói.

Cường rút xuống :

- Hay trăm lẻ một vậy ?

Mi, Minh, Phúc đồng thanh :

- Nhất trí.

Cường phấn khởi trở lại vấn đề cũ :

- Theo tôi, đã là công ty nhất định phải có người đứng đầu. Cường nói với Minh : Nếu cậu không thích, thì theo tôi, chúng mình nên

bỏ phiếu kín. Nếu cậu trúng thì bắt buộc cậu phải nhận.

Minh phát bắn :

- Tớ không tán thành chuyện phải có người đứng đầu, nên có trúng tớ cũng không làm.

Mi nguyệt dài một cái rõ sắc :

- Sao cậu cứng đầu và kiêu ngạo thế. Thiếu số phải phục tùng đa số. Mi giờ cao tay : Tớ tán thành bỏ phiếu là hai.

Phúc cũng giờ tay :

- Thêm tớ là ba.

Thấy Minh ngồi im thít, Mi mở cuốn sổ tay xé luôn bốn tờ giấy trắng phát cho mỗi đứa một tờ :

- Mời các cậu làm luôn. Hết sức dân chủ đấy nhé. Ai cao phiếu nhất, người đó phải làm. Hí hí hí... Bí mật ghi tên rồi gấp tư lại, nhưng khi kiểm phiếu thì công khai. Đồng ý không ?

Khi bàn về việc bầu người đứng đầu, Minh coi nhẹ hèu. Nhưng khi cầm lá phiếu trong tay, chú bỗng thấy hồi hộp. Rõ ràng đây là một việc nghiêm túc. Dù miệng nói là không thích làm, nhưng trong thâm tâm, chú

tự thấy mình hoàn toàn xứng đáng. Nhìn qua gương mặt các bạn, chú chắc mẩm số phiếu sẽ tập trung cả vào mình. Phúc là bạn thân lại đã hiểu năng lực của mình quá rồi. Cường Lu thân phục mình ra mặt mới xin vào hội. Chỉ có Mi là thất thường, nhưng chính Mi cũng đã thừa nhận nó đóng góp ít hơn mình và Phúc, mà nó với Phúc cứ như nước với lửa, nên nó cũng sẽ dồn phiếu cho mình. Nghĩ tới đây, Minh bỗng đỏ mặt khi thấy Cường, Mi, Phúc vừa nhận phiếu đã viết ngoáy một cái là xong. Hóa ra mình lại là thằng tính toán nhất. Chú xoay lưng chấm bút vào tờ phiếu trắng. Minh đã từ chối rồi, giờ lại viết tên mình thành bốn trên bốn, tuy nó sẽ cười, chỉ bằng mình viết tên Mi, chỉ như để ngầm an ủi nó, mình ba phiếu cũng đã quá bán rồi. Minh lập tức ngoáy ngay chữ "Mi" in to tướng vào tờ giấy, rồi thở phào: Coi như mình cũng đã chứng tỏ lời mình nói. Chú gấp tư lá phiếu rồi bỏ vào cái mõ lười trai Phúc chìa ra.

- Nào, tất cả mở to mắt cùng kiểm phiếu nhé. Mi hí hửng đứng hẵn lên lấy từng tờ phiếu trong mõ, từ từ giở ra.

Không ai bảo ai, cả bốn gương mặt đều như bị nóng lên trong hồi hộp. Cường Lu thì nở mọng hai má nung núc thịt. Minh thì u tối

hở ánh mắt. Phúc Hình pháp phồng cánh mũi. Còn Mi hi hí cười cợt ra vẻ vô tư nhưng hai tay cứ run bắn.

- Phiếu thứ nhất... Mi giờ tờ giấy trên cùng, có ý đọc thật chậm: Mờ inh Minh... một phiếu... Phiếu thứ hai: Phờ úc Phúc... Phúc một phiếu. Mi cầm lên tờ phiếu thứ ba: Mờ i... Trời! Ai bầu tôi thế này? Tờ thứ tư vừa giở ra, Mi rú lên: Lại Mi... Mắt Mi nhợt hẳn ra nhưng lập tức ứng hòng: Thế là tôi hai phiếu.

Không khí giữa các nhóc lập tức căng lên. Ba cậu con trai đưa mắt nhìn nhau như muốn hỏi: Tại sao nó lại ra kết quả này? Đây là kết quả không ngờ, ngay Mi Trái Banh cũng không nghĩ đến. Nhưng bây giờ, trăm phần trăm cô bé đang đắc thắng ngầm: Dù sao mình cũng uy tín nhất trong hội í... trong công ty P.A 101 chứ. Tuy nhiên, rất hiểu sự ngờ ngàng của các bạn trai, và cũng chứng tỏ mình khiêm tốn nhất, Mi chọn lại tờ phiếu của mình chìa ra trước các bạn:

- Tớ tin chắc Minh sẽ trúng, nhưng vì thấy cậu cứ khen khen nói không làm, nên tớ bầu cho Phúc cốt để cậu không trúng tuyệt đối, cậu sẽ khiêm tốn hơn, chứ thực ra tớ vẫn tin nhiệm cậu nhất.

Cường Lu cưng nhặt lá phiếu của mình chìa ra :

- Tớ rõ ràng đã bỏ cho Minh.

Cái mũi hỉnh của Phúc xẹp xuống suốt từ lúc biết kết quả. Giờ đây, như hồi hận điêu già, chú ngẩng lên nhìn Minh :

- Tớ vẫn giận cậu đi ăn mảnh một mình trong vụ truy tìm nhóm "du khảo", nên tớ bỏ cho Mi. Cũng như Mi, tớ nghĩ chắc chắn cậu phải được ba phiếu, thiếu một phiếu của tớ chỉ như lời nhắc nhở cậu rút kinh nghiệm đừng bỏ quên chúng tớ trong những vụ án tới. Tớ không ngờ cả cậu lẫn Mi đều không bỏ... Phúc tần ngần nhìn bạn : Tớ thành thật xin lỗi cậu. Tớ không ngờ... Hay chúng mình bầu lại ?

Cường đồng tình :

- Bầu lại đi. Minh hoàn toàn xứng đáng.

Mi có vẻ miễn cưỡng :

- Nếu các cậu thấy cần thiết thì bầu lại cũng được.

Minh là người hụt hắng nhất khi biết kết quả, nhưng chú cũng kiềm chế được lòng mình. Trước sự đã rồi, chú luôn biết chọn ra con đường công tâm và đúng luật.

- Cảm ơn các cậu đã có những quan tâm tới tớ. Minh nói bằng giọng hơi khan : Nhưng kết quả vẫn là kết quả, không thể thay đổi lê luật đã thỏa thuận được. Mi đã trúng phiếu cao nhất, đương nhiên cậu ấy đứng đầu công ty. Chú đứng dậy long trọng chìa tay về phía Mi : Xin chân thành chúc mừng cậu.

Lập tức, bàn chân Minh nhận được một cú đậm ngầm đau điểng. Không cần nhìn, chú cũng biết tác giả của "tín hiệu" đó là ai. Và cũng hiểu nội dung đầy đủ của tín hiệu đó : Hừ, nó còn định nhắc mình : Sao cậu ngu thế... Làm sao Trái Banh có thể chỉ huy chúng mình ?

Làm như không hề biết đến cú đậm chân, Minh cười mỉm với Mi :

- Hy vọng cậu sẽ làm cho công ty ngày một mạnh mẽ.

Phúc Hình đành cười gượng khi Mi hướng mắt về phía chú. Chẳng phải chính chú đã bỏ phiếu cho Mi hay sao ?

- Tớ cũng mong cậu làm tốt.

Mi chẳng cần giữ ý tứ, mặt tươi nở như hoa : Thế là cả hai tên công lao nhiều nhất đã phải quy phục ta rồi.

Riêng Cường Lu lắc đầu nói thật thà :

- Tớ sợ Mi khó mà làm tốt được.

- Hứ ! Mi dẫu môi lên lườm xéo qua mặt
Cường : Cứ làm như lần đầu biết tớ ấy. Được
rồi, hãy đợi đấy. Để mừng việc lập công ty, tớ
mời các cậu ra Míc-kây ăn một chầu kem. Còn
tám tô hủ tiếu ở đây, tớ trả hết, khỏi phiền
đến Cường Lu làm gì.

Cường nhăn nhó như bị đau răng :

- Vừa mới được đứng đầu đă kênh hết
biết.

Mi lạnh lùng, không thèm để ý đến
Cường, quay ra quầy tính tiền :

- Cô Huyền ơi, thanh toán cho bọn cháu.

Cô Huyền tươi cười bước đến bàn của các
thành viên công ty P.A 101 :

- Có người thanh toán hết rồi. Các cháu
có gọi gì thêm người đó cũng sẽ thanh toán
luôn.

Mi ngạc nhiên nhìn cô Huyền :

- Ai vậy ?

Minh, Phúc, Cường cũng tò mò chờ đợi.

Một phụ nữ ăn mặc giản dị, tuổi ngót
nghét năm chục từ phía sau quầy tính tiền
dường như đợi đã lâu, tới lúc này mới bước ra.
Bà nhìn bọn trẻ cười thân thiện.

Các nhóc nhận ra ngay đó chính là dì Tư Mị vẫn giữ xe ở nhà để xe của trường.

- Hôm nay, dì mừng cho các cháu lập thành tích... Đúng là những thanh tra tí hon, tương lai của đất nước. Bà Mị kéo ghế ngồi xuống cạnh Minh Nhí, như chỉ để nói riêng với Minh: Với lại, dì cũng có một việc tính nhờ cháu, không biết cháu có giúp được dì không. Nếu được thì phước cho dì quá.

Minh bén lèn :

- Dì định nhờ cháu việc gì à ?

Bà Mị lui húi moi mái trong túi áo bà ba mới lấy ra được tấm thẻ giữ xe hình vuông, mỗi chiều chừng bốn phân bằng nhôm mỏng, ở giữa viết số 4, lối viết vụng, băng sơn đỏ đã nhợt màu. Chìa cho Minh xem tấm thẻ, có lẽ lâu ngày, mặt nhôm đã xỉn, bà Mị nói :

- Tất cả là từ cái thẻ này. Chuyện xảy ra từ năm ngoái. Thằng Tam ở lớp 9P2, lúc tan học xuống lấy xe, xe của nó là xe đạp Trung Quốc còn mới, dì rất nhớ. Nó bỗng kêu không có xe của nó. Rồi nó khóc òa. Dì bảo hình như cháu lấy xe rồi mà. Nó nói đâu có, và đưa cái thẻ xe này ra. Thé là dì quýnh quáng cả lên. Báo nhà trường, rồi báo công an... Không ai tìm ra chiếc xe, không biết nó mất vào lúc nào,

cũng không tìm được thủ phạm. Thé là dì phải đèn cho thằng Tam chiếc xe mới. Dì oan lắm. Dì nghèo, nghỉ hưu rồi vẫn phải làm thêm việc giữ xe để có thêm thu nhập, phải đèn chiếc xe là một khoản quá lớn đã dành, nhưng ở chỗ dì rất cẩn thận, các cháu cũng biết đây. Ai đến lấy xe, dì cũng kiểm tra xe, coi thế rát kỹ. Hôm đó, từ đầu giờ học đến trưa lúc tan học, bác Tư Nhàn bảo vệ nói chắc chắn không có một người nào, kể cả giáo viên và học sinh, dắt xe ra khỏi cổng. Ai dắt xe ra vào, bác đều cẩn thận ghi vào sổ hết. Thé thì mất vào lúc nào được?

Phúc lắc đầu :

- Chuyện từ năm ngoái, chúng cháu chưa học ở đây, làm sao tìm được hả dì ?

Bà Tư Mị thở dài, tay nắm mím tấm thẻ xe :

- Dì nghe báo cáo thành tích của các cháu đã lâu, hôm nay dì cân nhắc lắm mới nhờ... may ra.

Mi lúi tấu cầm luôn tấm thẻ xe lên ngầm nghĩa :

- Được rồi, chúng cháu sẽ giúp dì. Bốn đứa chúng cháu đây vừa quyết định thành

lập công ty P.A 101 chuyên truy tìm các loại tội phạm trong nhà trường.

Mắt bà Tư Mị sáng tia hy vọng :

- Ôi ! Thế thì quý hóa quá. Hóa ra dì là khách hàng đầu tiên của các cháu.

Mi hào hứng hẵn lên :

- Chúng cháu làm là phải có thù lao đàng hoàng đó dì.

Bà Tư Mị xuýt xoa :

- Cái đó dì biết mà. Ba đứa con dì hễ sai làm bất cứ việc gì dù nhỏ dù lớn đều phải có thù lao. Dùhiểu mà. Các cháu cứ điều tra, tốn kém bao nhiêu dì chịu hết. Tìm được thủ phạm dì còn thưởng cho nữa. Bây giờ nếu cần tạm ứng trước, dì cũng đưa ngay à. Bà Tư Mị móc túi lấy ra xấp tiền : Dì đưa trước cho các cháu một ít nhé ?

Mi sáng mắt định đưa tay nhận luôn thì Minh lờ mờ :

- Dì cứ cất đi dì ạ.

- Hứ ! Mi hậm hực nhưng ngay tức khắc lại cười tươi với bà Tư Mị : Từ nay có chuyện gì, dì cứ trao đổi với cháu, vì cháu đại diện công ty toàn quyền giải quyết mọi việc.

Minh và Phúc tức nóng mặt, dẫm ngầm chân nhau. Nhưng vì thể diện của công ty, nên cả hai đành nuốt bồ hòn làm ngọt, cố cười vui vẻ để gây niềm tin cho "khách".

Lúc bà Tư Mị đã về để giải quyết việc gì đó, Phúc khuỳnh hai tay đứng phắt luồn dây trừng mắt với Mi :

- Cậu vừa vừa thôi nhé. Nói với bà Tư như vậy có khác gì mình phá án vì tiền.

Cường Lu cũng áy náy :

- Tớ cũng thấy đòi tiền nó kỳ kỳ sao ấy.

Mi vùng đứng lên, mặt sưng xía :

- Chính các cậu tán thành rằng chúng mình không thể làm không công, rồi cũng chính các cậu đã bầu tớ đứng đầu. Tớ chỉ thực hiện đúng theo điều chúng mình đã nhất trí.

Minh ngồi nín thinh. Rõ ràng Mi không nói sai. Mọi người đều đã hăm hở bàn. Nhưng lúc này khi Mi mặt trợn bóng mở miệng đòi tiền chú cứ thấy nó sống sượng làm sao ấy.

- Theo tớ.. Minh nói dè dặt : Vụ phá án lấy tiền nên xét lại.

Mi lườm Minh một cái như cháy lửa :

- Chữ ký chưa ráo mực đã thay đổi là thế nào ? Không bàn nữa. Nếu các cậu sợ lương tâm cắn rứt thì để tớ lo chuyện ấy. Nó dẫu mồ nói như ra lệnh : Bây giờ chỉ bàn chuyện phá án. Tớ đã quyết như vậy rồi.

2. **SỰ BIẾN MẤT CỦA CẨM HỨNG**

Chiều hôm đó, Minh chơi suốt buổi ở nhà Phúc. Hai đứa nằm dài ra giường cùng mở mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà, cả giờ không nói không rãng. Hai kè kè vai sát cánh xây dựng cơ nghiệp, uy tín bao nhiêu, chỉ một phút chao đảo, vì những chủ quan, sĩ diện nhỏ nhoi đâm ra bây giờ cùng hai bàn tay trắng. Chẳng thể trách ai được ngoài trách mình. Và chính trong lúc ngơ ngác trước sự đổi thay ác nghiệt, trá trêu thay, hai đứa mới thảm đèn tận xương tủy nỗi cô đơn, và thấy cần nhau hơn bao giờ hết. Chỉ có điều những hổng thú lao mình vào các vụ điều tra phá án bỗng dung biến sạch. Hai chú trở nên thờ ơ trước vụ tám thẻ xe của bà Tư Mị.

- Nay... Phúc phá vỡ bầu không khí im lặng chán nản : Chúng mình có cần những vụ phá án nữa. Phải nghĩ ra một cái gì đó mới lạ hấp dẫn hơn... Lần này chỉ có tớ và cậu thôi.

Minh vẫn thờ ơ, nói cho có chuyện :

- Thế công ty thì sao ? Vừa thành lập. Chẳng phải chính cậu và tớ buổi sáng nay còn vun vào à ?

Phúc vẫn nằm ườn :

- Thị con nhỏ Mi nó bao sân rồi, kệ xác nó làm một mình, ba hồi là nó ngán. Sáng nay nó dám nói chúng mình tạm nghỉ chờ tintức, còn nó và thằng Cường Lu đi tiếp xúc với đối tượng để phân tích tình hình trước. Ngày hôm qua nó còn xách dép theo mình... Thế mà vừa trúng một cái đã có giọng sép lớn coi thường chúng mình.

- Dẹp chuyện đó đi. Dù cay đắng thật nhưng phải chịu thôi vì chính tớ và cậu đã bỏ phiếu cho nó. Bây giờ mình thay lòng đổi dạ thì lại thêm một lần nhỏ nhen nữa.

Phúc chồm dậy, cát kinh :

- Thế thì cậu buồn làm gì ?

- Chính tớ cũng chẳng biết nữa. Có lẽ vì không hiểu tại sao chuyện đó lại xảy ra như vậy ? Hình như bắt đầu là sự so kè có sẵn

trong từng lúc ở mỗi đứa, sau đến chuyện chúng mình muốn làm để kiếm ra lợi nhuận...

- Ủ ! Trước đây chúng mình hoàn toàn vô tư... Lỗi là ở nhỏ Mi hết. Chính nó bày đặt việc làm dịch vụ điều tra.

- Thị chúng mình cũng hùa theo... Minh thở dài : Không hiểu sao từ lúc quyết định làm vì tiền, làm lấy công, từ mốt luôn hứng thú.

- Tớ thì thấy để Mi Trái Banh đứng đầu là nguyên nhân chính. Hay ngày mai bầu lại ?

Minh nhếch miệng :

- Đừng bàn chuyện ấy nữa... Im một lúc, Minh nói thêm : Cứ để cho nhỏ Mi nó làm...

Vừa lúc đó, từ dưới nhà vọng lên tiếng chuông điện thoại.

- Phúc à ! Tiếng chị Lành, người giúp việc trong nhà gọi từ chân cầu thang : Có điện thoại nghe.

- Dám nhỏ Mi chắc. Phúc vừa nói vừa rời khỏi giường.

- Cậu đừng nói tớ ở đây nhé. Minh nói với theo.

Phúc chạy ào xuống nhà, cầm ống nghe.

- Alô !

- Phúc hả ? Giọng chேo chோe của Mi inh ôi trong máy : Có chuyện gấp lăm. Tớ gọi điện đến nhà Minh, nhưng cậu ấy đi đâu suốt từ trưa. Làm sao tìm được cả cậu ấy nữa ?

Phúc nhún vai :

- Làm sao tớ biết được. Cậu là sếp, cậu phải biết chứ.

- Nay, đừng có nói cái giọng áy nhé. Ủ thì tớ là sếp đây. Chính cậu bâu rồi ép tớ làm chủ ai. Bây giờ có việc khẩn cấp, cậu và Minh phải đến nhà tớ ngay để đi thăm Cường Lu.

- Có chuyện gì thế ?

- Cường Lu đi điều tra vụ chiếc xe đạp của dì Tư Mi bị tụi nó đánh đập rồi cướp xe.

Phúc ngạc nhiên :

- Cậu và Cường đi cùng kia mà ?

- Thì đi cùng chứ sao. Nhưng nhà tên Tam ở lầu hai của cư xá tít trong hẻm bên đường Trần Quang Diệu, tớ bảo Cường ở dưới coi xe và theo dõi những dấu hiệu可疑, còn tớ lên nhà Tam. Chỉ có nhỏ em Tam ở nhà... Tớ thấy trong nhà có hai chiếc xe Trung Quốc... đang hỏi thăm thì nghe máy

người ở dưới nhà la có cướp, tớ chạy xuống mới biết Cường bị đánh, người ta đã đưa Cường đi bệnh viện rồi... Giọng Mi đầy hối thúc : Nhớ tìm Minh đến ngay nghe. Tại sao cậu im thế ? Ủ đi một tiếng cho tớ yên tâm.

Phúc miễn cưỡng :

- Ủ.

Cúp máy xong, chú lao vội hai bậc một lên lầu thấy Minh vẫn nằm ngửa vắt hai tay sau gáy, mắt mờ, trừng trừng nhìn lên con thạch sùng đang bám trên trần...

- Có chuyện rồi. Cường Lu bị sập bẫy... đang nằm trong bệnh viện.

Minh nhởn ngay dậy :

- Làm sao ?

Phúc kể lại chuyện rồi nói thêm :

- Nó quýnh lăm ròi. Nhưng tớ nói bấy giờ không biết cậu ở đâu.

- Tôi nghiệp... Minh chép miệng : Chúng mình dành phải đến với nó vậy.

Phúc trợn mắt :

- Đến đâu ? Cậu có khùng không thế ? Tưởng là phải chờ lâu không ngờ trời sớm cho ngay chúng mình một cơ hội day cho nó một bài học. Phúc hinh mũi thì thầm : Chúng

mình đến thẳng bệnh viện còn mặc xác cho nhỏ Mi leo cây, chờ đến tối luôn. Hừ ! Tưởng phá án dễ như vào trong quán chỉ kêu một tiếng là người ta bày hết đồ ăn lên. Sao tai họa lại chọn Cường Lu mà không giáng trúng đầu nó để nó xin từ chức luôn thế.

Cả hai chạy xuống nhà. Lúc cùng dắt xe ra đường, Minh nói :

- Theo tớ, cứ nên đến nhà Mi đã.

- Cái gì ? Phúc ngạc nhiên : Cậu lại thương hại nó hay là sợ trái lệnh cấp trên ?

Minh lắc đầu :

- Tớ nghĩ bấy giờ chính Mi cũng như đang gặp hoạn nạn và đang cần bạn bè, chúng mình cho nó leo cây là không nên.

- Xì ! Lại còn bày đặt động lòng trắc ẩn. Phúc gắt : Đúng là nó hoạn nạn nhưng hoạn nạn của đứa không biết điều, con éch muôn làm con bò, đứa đáng ghét, cần được học những bài học nhớ đời. Tớ còn biết rằng về mặt đạo đức và lòng cao thượng, đối với con gái, mình cần phải rộng lượng cho đáng mặt nam nhi, nhưng đó là trong sách vở, chứ trong thực tế, một đứa con gái quá đáng thì không bao giờ nên cho nó hưởng miếng bánh

cao thương cả. Phúc ngồi phắt lên xe rồi hét :
Tới bệnh viện.

Minh cũng ngồi lên chiếc xe mỉ ni của
mình nhưng hướng ngược lại :

- Cậu nghe tớ đi. Không thể không đến
nhà Mi.

- Hừ ! Thế thì cậu đi đường cậu, tớ đi
đường tớ. Dứt lời Phúc đạp xe về phía bên
phải.

Minh thở dài miهن cưỡng đạp xe theo
chiều ngược lại. Chú tin chắc chắn là mình đã
cứ xử đúng. Mặc dù hướng đi của chú buồn
nhiều hơn là vui. Không thích, không ưa gì Mi
nhưng vẫn phải đến vì lương tâm và trách
nhiệm là nỗi buồn thứ nhất. Làm phạt lòng
thằng bạn tri âm tri kỷ là nỗi buồn thứ hai.

Chú đạp xe một cách lù đù như thể muốn
tới đích lúc nào thì tới. Cuối cùng tiệm may
THANH LIÊU trên đường Trần Quang Diệu
cũng xuất hiện trước mặt.

Mi Trái Banh nôn nóng đến túa cả mồ
hôi đứng chờ sẵn ở lề hè không biết từ lúc nào,
vừa thoáng thấy Minh hai mắt đã rưng rưng
muốn khóc :

- Phúc Hình đâu ? Sao cậu đi có một
mình ? Chờ lâu muôn khóc lên được.

- Tớ phân công Phúc đến bệnh viện
trước.

- Trời ơi ! Mi la lên : Lại đưa từ bệnh viện
về nhà rồi. Tớ đã nói là tập trung tới đây, sao
không nghe ?

- Nhưng cũng chính cậu nói với Phúc
rằng Cường đang ở bệnh viện ?

- Thì đúng vậy. Nhưng trong lúc chờ các
cậu, tớ "phôn" đến bệnh viện thì người ta nói
Cường chỉ bị nhẹ, được băng bó tiêm thuốc rồi
cho về luôn rồi. Tớ đã cẩn thận yêu cầu họ giữ
hết các giấy tờ chi phí thuốc men để sau này
bắt bà Tư Mi thanh toán và trợ cấp thương
tổn thân thể vì Cường bị tai nạn trong khi làm
nhiệm vụ. Böyle giờ chúng mình là công ty mà.

Lúc thoát thấy Mi rưng rưng nước mắt,
Minh xúc động tự nhủ mình chọn con đường
đến đây là đúng. Lúc ấy trông mặt Mi cũng dễ
thương chứ đâu có đáng ghét như lúc lành
chanh là nh chó이 thích vượt hơn người.
Nhưng khi nghe Mi nói đúng đến việc thanh
toán và trợ cấp thương tổn cho Cường, trong
mắt Minh lại như mọc gai : Con nhỏ lúc nào
cũng đặt lợi lộc lên hàng đầu, thật dẽ tức. Tôi
nghịệp cho Phúc lóc cóc tới bệnh viện rồi tha

hồ mà nhù chán tìm khăp nơi. Chú gườm gườm lâu bàu với Mi :

- Làm sao báo cho Phúc bây giờ?

Mi nói ráo hoảnh :

- Mặc kệ câu ấy. Cậu ấy khắc phải tìm chúng mình. Ai bảo đã nói rõ phải tới đây rồi lại còn cõi tình trái lệnh. Bây giờ, tú với cậu phải vùi ngay túi nhà Cường Lu, để nấm vũng và phân tích tình hình.

Minh cười :

- Ba má cậu không cám ra khỏi nhà nữa à ?

Mi tí tát vênh vang :

- Sau khi bọn mắt tích biến thành bọn du khảo, ba má tú đã bỏ "cám vận" rồi. Sáng nay đến trường dự lễ phát thưởng vì thành tích phá án của tụi mình về, khi tú kể việc thành lập công ty P.A 101, tú lại được bàu làm sếp, ba má tú rộng rãi hẳn, cho tha hồ muốn đi đâu thì đi. Ba tú là một tổng giám đốc kinh doanh còn khuyên khích : Ở Việt Nam, riêng ngành phá án chưa ai nghĩ đến chuyện kinh doanh và khai thác lợi nhuận, các con đi như vậy coi như người mở đường, rất đúng hướng, cứ mạnh dạn tiến lên, ba săn sàng hỗ trợ. Ba tú còn nói bao giờ công ty phát triển cần hỗ trợ

vốn đầu tư trang thiết bị, ba tú sẽ giúp đỡ hết mình không tính lãi. Theo ba tú, những người có năng khiếu như chúng mình là nhân tài cần thiết cho nền an ninh quốc gia trong tương lai, cần phải được cổ vũ và nâng đỡ. Phấn chấn nói liền một mạch đứt hơi, Mi phải đứng thở hổn hển nửa phút mới nói tiếp được : Theo tú, chúng mình phải biết tận dụng lợi nhuận ở ngay cả những người ủng hộ mình.

- Dù người đó là ba, má ?

- Chứ sao ? Mình thành công lớn thì cũng mang lại niềm tự hào lớn cho ba má mình, chứ cậu tướng niềm tự hào đó ở trên trời rơi xuống à. Bộ khi không mà ba má mình ủng hộ, săn sàng đầu tư cho mình hả ?

Minh cười thầm trong bụng. Đúng là nó quá hồn nhiên ngộ nghĩnh chứ không phải do vụ lợi. Tranh cãi làm gì cho mệt.

- Bây giờ cậu nói sơ về vụ cậu và Cường Lu đi điều tra thế nào. Chờ Phúc về đây, rồi tụi mình hãy đến thăm Cường Lu.

- Nhất trí. Mi đảo mắt nhìn quanh đường phố : Phải vào một quán hẻo lánh nào ăn uống cho nó tự nhiên, chứ đứng ngoài đường nói chuyện phá án nhỡ bị theo dõi là hỏng hết

việc. Thấy Minh có vẻ ngần ngại, Mi nói thêm : Tớ bao mà.

Minh bức mình :

- Không phải chuyện ai bao. Tại sao không vào ngay trong nhà cho tiện ?

- Tại sao à ? Tại có được cơ hội ra khỏi nhà hưởng không khí tự do, tội gì mình lại làm ngược lại.

Thấy Mi có lý, xứng đáng là một "sép" biệt nhìn xa trông rộng, Minh đành theo Mi vào một quán giải khát heo hút mãi trong tận cùng con hẻm toàn những dãy nhà lụp xụp phía sau căn phố nhà Mi. Trần quán ám đầy khói và mang nhẹn. Bàn ghế chỉ hơ chục bộ, kiểu bàn ghế cúc. Vài ông khách già âm thầm bên ly cà phê đen, với những ngón tay sẩn khói kẹp điếu thuốc rẻ tiền, lâu lâu mới rít một hơi, nét mặt đầy vẻ bí hiểm và nghiêm khắc.

Thêm một lần nữa, Minh kính nể Mi vì loại hàng quán như trong phim trinh thám của Mỹ này chưa bao giờ chú được bước chân vào, Mi thì tự nhiên như người nhà. Nó dùng chân đá ghế để ngồi, nghênh ngáo nhìn săm soi vào mặt những người khách ngồi quanh để xem có ai có vẻ đáng ngờ không.

- Ở đây bán cà phê cho người lớn, nhưng có cả kem cho con nít. Cửa sau nhà tớ ra đây rất gần nên tớ biết. Mi thì thầm : Mỗi đứa ba ly kem nhé ?

Minh thì thầm lại :

- Một thôi. Ba ly thì ngồi cả ngày à ? Trao đổi xong phải đi ngay đến chỗ Cường Lu.

- Ủnhi. Tớ quên khuấy đi mất. Minóivới với ông chủ quán, một người cỡ tuổi năm mươi, hom hem, gày guộc, râu tóc bù xù, mặc chiếc áo ba lỗ, quần sooc lửng đều vàng ệch cũ kỹ, chỉ thoáng nhìn đã thấy toát ra sự gay cấn hồi hộp : Bácơi ! Hai ly kem sầu riêng cho bọn cháu nhé.

Ông chủ quán trồ mắt kinh ngạc :

- Con Mi đây à ? Hôm nay kiêng cữ gì mà kêu ít thế ?

- Hôm nay tụi cháu bàn chuyện quan trọng nên không thể ăn nhiều hơn. Mi lại thì thào với Minh : Để tớ kêu mỗi đứa một điếu thuốc lá nhé.

Minh sững sờ tưởng không khí chứa đầy sự hồi hộp, bí hiểm trong quán khiến tai mình ù lên nghe nhầm.

- Cậu vừa nói cái gì ?

- Gọi cho mỗi đứa một điếu thuốc. Thấy mặt Minh vẫn đần ra không hiểu, Mi giải thích : Cậu không thấy trong phim Con Bạch Tuộc và các phim hình sự Việt Nam cũng như nước ngoài, các thanh tra và cảnh sát khi đi phá án đều phải ngâm ở miệng một điếu thuốc lá cho nó oai vệ và sáng suốt à. Chúng mình không hút thì phải phì phèo cho ra vẻ. Ở trong hẻm này con nít hút thuốc là chuyện thường, không ai máng mò đâu.

Minh đã tin chắc tai mình vẫn còn thính, liền sùng mặt :

- Cậu mà kêu thuốc là là tớ bỏ đi ngay đây. Cậu biết hút từ bao giờ ?

- Tớ đã hút bao giờ đâu. Mi thật thà : Tớ nghĩ, chúng mình đã chính thức thành lập công ty, muốn có tư thế, chúng mình phải chịu hòa nhập toàn diện về nghề nghiệp mới có thể thành công được. Cậu thử nhớ lại xem có thanh tra nào trong phim không hút thuốc không ? Đến bà thẩm phán trong Con Bạch Tuộc mà lúc nào cũng kẹp điếu thuốc ở tay... Nhưng cậu chưa thích thì tạm thôi vậy.

Ông chủ quán bưng ra hai ly kem, nở một nụ cười đầy ẩn ý rồi lặng lẽ trở lại chiếc ghế tựa cũ kỹ, đeo mục kính lên, giờ tờ Tuổi Trẻ.

nghiêng ra chỗ sáng ngoài trời hắt vào để đọc tiếp những mục đang đọc phải bỏ ngang để tiếp khách.

Mì liếc về phía ông ta, thì thào với Minh :

- Vờ đọc báo nhưng bao nhiêu chuyện của khách ở đây ông nghe hết đó. Bây giờ tớ nói với cậu về vụ tớ và Cường Lu nhé.

Minh phải kéo ghế xích lại cạnh Mì, tay không dám xúc kem, tai phải dỗng hết cỡ mới nghe được những lời khi nhỏ khi to đầy vẻ quan trọng của Mì.

- Lúc Cường đến nhà tớ đúng một giờ trưa, vừa nhìn thấy cậu ấy, tớ đã linh cảm thấy sẽ có chuyện rồi. Cậu ấy mặc áo lụa hoa, quần thùng li gấp, dây lưng da to bản, khóa đầu hổ mạ bạc, đeo giày da đế cao, mắt đeo kính mát gọng vàng, dắt xe đẹp kiểu như xe Trung Quốc nhưng là của Nhật, nghĩa là mô-đen toàn diện. Tớ nói đi điều tra mà cậu mặc như đi quảng cáo thời trang vậy. Về thay đồ khác đi. Cường nói : Vì tên Tam học lớp mười lớn hơn hắn chúng mình mấy lớp, mình phải mặc sang cho nó nể. Tớ thấy cũng có lý, thế là tớ cũng vào nhà thay đồ cho sang. Ai dè như thế có khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Cái tay cầm thìa của Mi hoạt động không theo mạch kể lâm li của "vụ án" mà cứ liên tục xúc kem trong ly, nên chuyện còn đang dở dang mà kem đã hết sạch. Ông chủ quán quả nhiên vừa đọc báo vừa theo dõi khách hàng nên đã kịp thời đặt trước Mi một ly đầy kem khác mà không cần nghe gọi, rồi lại lặng lẽ ra ghế tựa cầm tờ báo lên đọc.

- Tớ nghĩ rằng tên Tam đã phát hiện ra tớ và Cường từ lúc chúng tớ dắt xe vào cư xá... Khi cái tay cầm thìa có đối tượng để tiếp tục hoạt động, Mì lại tiếp tục kể : Từ ngoài cổng vào cư xá là một sân xi măng rất rộng. Tớ cho là tên Tam từ trên nhà ở lầu hai nhìn xuống đã nhận ra và đi lối khác xuống đất, tổ chức đồng bọn đánh Cường và cướp xe.

Minh chau mày :

- Tại sao cậu nghĩ rằng Tam có nhà ?

- Lúc tớ lên nhà chỉ có mình em Tam là Vũ Hoàng Thụy Tú, 13 tuổi học lớp 7B1 chuyên toán trường Ngô Tất Tố có nhà. Tớ hỏi ba má đâu ? Tú nói ba má sang nhà ông bà. Tớ hỏi : đi bằng gì ? Tú nói : Ba chở má bằng xe Hon da. Nhà chỉ có hai anh em, trong khi hai chiếc xe đẹp Trung Quốc đều ở nhà, rõ ràng

tên Tam chỉ ở nhà hoặc quanh quẩn trong cù
xá thôi.

Minh ngạc nhiên :

- Ủa, sao xe đẹp không gởi ở dưới lại vác
lên lầu làm chi?

- Cậu không biết cư xá này chỉ có hai lầu
với hơn chục căn hộ dường như là nhà ở tập
thể của cơ quan nào đó, chẳng có chỗ gởi xe
như các nhà khác. Nên mạnh ai nhở được đâu
đó thì gởi. Còn xe đẹp vẫn thường phải mang
lên. Tớ đã hỏi kỹ như thế rồi.

Minh gật đầu suy diễn :

- Cũng có thể bạn hán đến chơi bằng xe
gắn máy và chờ hán đi thì sao ?

Mi cãi :

- Lớp mười ai cho phép đi xe gắn máy.

Minh gật đầu :

- Thiếu gì. Nhưng cứ tạm coi dự đoán của
cậu là đúng. Kể tiếp đi.

- Trong lúc tớ lên nhà nói chuyện với Tứ,
rất có thể con nhỏ đã được dặn trước, có ý trò
chuyện tÙm lum để câu giờ. Có thể, nghĩa là
điều này còn phải kiểm tra lại, vì tớ thấy nhỏ
Tứ cũng có vẻ ngoan, không gian mấy, nhưng
biết đâu vì anh nó, nó có thể kéo dài thời gian

để anh nó vòng xuống dưới, nhân lúc Cường
Lu sơ ý, cùng đồng bọn ập lại...

Minh lặng hấn đi, lim dim mắt suy nghĩ
trong khi Mi vẫn thao thao :

- Về hai chiếc xe đẹp, theo tớ một chiếc
chính là chiếc Tam vẫn dùng để đi học và gửi
ở nhà xe. Một lần nào đó, khi Tam lấy xe, bà
Tư Mi sơ ý không nhận thẻ xe, hoặc bả vô ý
đánh rơi ở đâu, Tam nhặt được, đã dựng nên
màn kịch mất xe. Chiếc xe Trung Quốc thứ
hai chính là chiếc xe được bà Tư Mi bồi
thường.

Minh chăm chăm nhìn thảng vào đôi
mắt đang mở to của Mi :

- Cậu đã suy đoán tới chín chục phần
trăm sự việc rồi, còn cuồng cuồng lên kêu gọi
tớ với Phúc Hình làm gì ?

Mi thoáng bối rối :

- Nói thật với cậu là tớ bắt đầu sợ... Nhỡ
tui nó đánh tớ... Nhỡ... nhỡ mình điều tra sâu
hơn, tui nó trả thù... Nên... nên... nên chúng
mình cần... cần đồng người.

Minh bật cười :

- Đóng thì chúng mình cũng chỉ có bốn,
còn tui nó vừa lớn tuổi vừa nhiều người hơn
thì sao ?

Mi thử mặt, một lúc mới nói giọng yếu
ớt :

- Tại từ trước tới nay, chúng mình chưa
gặp vụ nào có bao lực như vụ này. Cô bé thở
dài : Tớ đã kể hết rồi, giờ cậu tính thế nào ?

Minh cười nhạt, rất muốn nói một câu
thật cay : Cậu là sếp công ty, cậu phải quyết
định chứ ! Nhưng thấy bộ mặt Mi tội nghiệp
một cách thành khẩn, chú không nỡ. Chú
quyết định :

- Bây giờ đến gặp Cường Lu hỏi kỹ lại
mọi chuyện đã.

Minh thấy lúc bạn gái đang hoang
mang, mình là dáng nam nhi thanh toán tiền
là đúng nên chú liếc vội bảng giá gắn trên
tường, rút tiền trong túi trả ông chủ quán "bí
hiểm" nhanh đến nỗi Mi cảm không kịp. Mi
cầu nhau :

- Cậu làm thế là không được đâu. Tớ đã
nói bao nhiêu chi phí vụ án đều tính cho
khách hàng, cậu có muốn chơi đẹp tớ cũng
đâu có coi là ngon.

Mi vừa dứt lời cùng Minh bước ra khỏi
quán thì Phúc Hình từ phía ngoài hém lao xe
vào, thăng rít ngay trước mặt.

Minh ngạc nhiên :

- Sao cậu biết tụi tớ ở đây ?

Phúc hùng hổ gạt chân chống xe, sấn
đến trước Mi to tiếng :

- Cường Lu chỉ vào bệnh viện có một lúc
sao cậu làm àm ī để tớ mất công đi đến đó ?
Phúc đỏ mặt khuỳnh hai chân hai tay tưởng
có thể đầm đá Mi luôn : Cậu tính lừa tớ hả ?

Bị tấn công bất ngờ, Mi hơi tái đi trong
tích tắc, nhưng lại bừng bừng được ngay :

- Tớ đâu có ngờ Cường Lu lại được về
ngay. Mà tớ nói các cậu đến tập trung ở nhà
tớ trước kia mà ? Cậu tự đi đến đó, giờ còn
muốn trách ai ? Cậu bầu tớ là sếp mà cậu trái
lệnh, bị mất công, mất sức thì ai có lỗi ?

Minh cười hỏi cốt đánh lạc hướng cho
Phúc đỡ bị quê :

- Nhưng làm sao cậu biết tìm chúng tớ ở
đây ?

Phúc biết mình hờ cờ với Mi, đành hạ
giọng :

- Tớ vừa dừng xe ở cửa tiệm may, cô bán
thuốc lá ở đó chỉ vào đây.

Mi lập tức nguýt dài :

- Bộ không có người dặn trước tự nhiên
cô ấy chỉ cho cậu vô hém đấy hả ?

Phúc làm thính quay qua Minh :

- Chúng mình về đi. Tớ hết hứng thú
tham gia vụ này rồi.

Mi lập tức bớt hung hăng :

- Cậu quên buổi sáng chúng mình vừa
thành lập công ty à ?

Phúc hỉnh mũi :

- Thời buổi này sáng thành lập chiêu giải
tán là chuyện thường.

Mi nhìn Minh cầu cứu :

- Cậu thấy rõ ràng tớ đâu có lỗi trong việc
cậu ấy tự ý đến bệnh viện.

Phúc gắt :

- Ủ thì lỗi tại tôi hết. Nhưng đã không còn
hứng thú thì bái bai nhau luôn đi cho nhẹ
gánh. Minh có về không ? Cậu không về thì tớ
về một mình đây. Chú nhăn mũi nhìn Mi đầy
khiêu khích : Tui tớ chơi với nhau bao nhiêu
vụ án không sao, cậu vừa mới vào đã bày đặt
nào công ty, nào bầu cử... chỉ tố ông chẳng bà
chuộc. Chú quay luôn xe : Tớ về đây.

Mi tức nở cả hai má phính nhưng không
nói lại được. Nhỡ nói quá, Minh Nhí cũng bỏ
đi nốt thì chết dở.

Minh nhanh tay giữ tay lái xe Phúc
lại. Chú biết chắc bây giờ càng căng, chỉ
càng kích thích Phúc bỏ đi.

- Cậu bình tĩnh nghe tớ dã. Chuyện
điều tra tạm dẹp sang một bên.. Chú kín
đáo nháy mắt với Phúc : ...vì chúng mình
đã trao đổi với nhau trước rồi. Chuyện
Cường Lu bị tai nạn là có thật. Bây giờ theo
tớ, chúng mình nên đến nhà Cường như
đến thăm một người chiến sĩ, người bạn bị
thương trọng khi làm nhiệm vụ. Thấy ánh
mắt Phúc đã dịu đi, Minh nói thêm : Không
lẽ lúc cậu ấy đang rất cần chúng mình ở
bên cạnh, chúng mình lại không đến ?

Phúc đứng im một lúc rồi thở hắt :

- Ủ thì đến. Nhưng tớ nói trước là sau
đó tớ không công ty công teo gì nữa đâu
đấy... Vẫn còn day dứt, tức bức, chú lẩm
bẩm : Làm người ta chạy ngược chạy xuôi
hồi thăm chồn cả chân ở bệnh viện còn
mình trốn vào một chỗ để ăn kem.

Minh thoáng nghe thấy lời trách khéo
của Phúc nhưng chú lờ đi. Thật tình, từ
đầu "vụ án" này, chú phải miễn cưỡng công
tác với Mi vì một chút áy náy trách nhiệm
đã ràng buộc (bởi công ty) và một chút áy
náy lương tâm (đã lỡ bầu nó và đồng ý với
nó) chứ không hề có sự náo nức như những
vụ trước.

3. **TƯ TỐN THẤT ĐẦU TIÊN ĐẾN HY VỌNG LÊ LÓI**

Minh, Phúc, Mi đến nhà Cường Lu ở lầu một khu cư xá kè với trường, nơi khởi đầu điều tra vụ bắn còng kẽm vào mí mắt Cẩm Ly lớp 6A1. Vẫn cái cầu thang tối hù và ông già bảo vệ khó tính ấy. Nhưng dường như Mi đã "nhắn mặt" ở đây nên ông già, sau khi nhướng mắt nhìn qua phần hở của cặp kính trễ xuống mũi lom lom vào từng đứa, đến Mi liền lập tức phẩy tay cho qua.

Cường đang ngồi ở giường ăn ngấu ăn nghiên chiếc bánh pa tê sô, thấy mẹ mở cửa cho khách vào, chú thoáng tái mặt lúng túng, miệng ngừng nhai nhưng vẫn ngâm nguyên bùm bánh. Mắt nó trồ trồ, trên trán có dán một miếng băng hình vuông với hai mảnh

băng keo vắt chữ thập, một chút máu thấm từ trong ra đã khô xin thành màu nâu đỏ.

Minh, Phúc, Mi rất ngạc nhiên khi thấy chiếc xe mìn Nhật vẫn dựng ở góc nhà.

Ông bà Hòa, ba má của Cường, cùng gầy nhô, không nói không răng khiến bọn trẻ nơm nớp lo sợ.

Phúc tự tin hơn cả, chủ động bước thẳng đến ngồi xuống giường cạnh Cường:

- Cậu có bị nặng không? Chú hỏi nhỏ: Có kịp nén cho chúng nó vài dùn chí tử không?

Cường đã bình tĩnh lại, bắt đầu nhai bánh tiếp và lùi mắt ra hiệu chờ cho ba má mình sang phòng bên rồi mới nói: Đừng cho ông bà già biết.

Mi và Minh kéo ghế ngồi gần lại:

- Cậu phải kể lại cho tớ từ đầu. Minh thì thào.

Mi liếc nhanh về chiếc xe đạp ở góc nhà:

- Sao nói chiếc xe bị cướp?

Cường lắc đầu hơi nắc lên như thể bị nghẹn bánh, thân hình đồ sộ của chú cựa nhẹ cũng khiến những vật giường kêu rắc rắc muôn gãy.

- Từ nay tớ thôi...

Mi ngạc nhiên:

- Thôi cái gì?

- Thôi công ty... tức là không... dính dính... Tớ ngán quá rồi.

Phúc cau mặt:

- Chưa gì đã sợ à?

Cường trợn mắt cố nuốt trôi miếng bánh rồi cầm ly nước đá uống một hơi cạn nửa ly, mới nói:

- Đâu có sợ. Nhưng... nhưng cũng phải nghỉ chơi thôi à.

Minh sốt ruột:

- Cậu thử kể từ đầu xem nào?

Cường nhảy tốt ra khỏi giường, nhón chân đi lẹ ra cửa thông sang buồng bên nhòm thấy ba má đang ngồi coi ti vì một cách chăm chú mới quay trở lại giường.

Phúc hỏi:

- Bị ông bà già cấm hả?

- Đâu có. Cường nói: Tớ vẫn giàu. Từ bệnh viện về, tớ nói bị té xe.

Mi hỏi:

- Sao lúc vào thấy mặt các cụ có vẻ không vui?

- À... Lúc đầu ba má tớ tưởng có khách sẽ
mắt xem phim Tam Quốc Diễn Nghĩa. Chú
tinh quái đá mắt về phía cửa phòng : Giờ
đang xem ngon lành rồi. Để tớ kể cho các cậu
nghe. Khi Mi lên nhà thằng Tam được một lúc
thì có bốn năm đứa con trai cùng lừa chúng
mình, trong đó có một đứa cầm quả bóng từ
lối cầu thang đi ra, chắc tui nó đi đá bóng.

Mi hỏi ngang :

- Sao người ta nói toàn đứa lớn ? Lúc tớ
chạy xuống, cậu đã được đưa đi bệnh viện rồi,
tớ hỏi kỹ mấy người lớn còn đứng đó mà.

- Chắc là mấy đứa lớn đứng xem, chứ chỉ
có bọn nhỏ gây sự thôi. Cường kể tiếp : Tui nó
thấy tớ liền nháy nhau nói móc : È ! Mập... ăn
gì mà mập thế này ? Thằng khác nói : Chai -
en cho tao mượn cái xe đi một vòng này. Lúc
đầu tớ làm như điếc. Nhưng một thằng từ
đằng sau đá quả bóng vào lưng tớ, rồi cùng
nhau cười hổ hổ : Chai - en hôm nay hẹn bồ
hay sao mà mặc chơi vậy này ? Hừ, bọn nó lại
dám bảo tớ là cái thằng Chai - en học dốt có
tức không ? Tớ mới khùng lên. Tớ nghĩ dám
thằng Tam biết mình đi điều tra đã tổ chức
cho bọn này đến phá mình lắm. Tớ bỏ xe chửi
lại. Thế là nện nhau.

- Đau không ?

- Năm đứa đánh một... Không đau lắm,
nhưng không biết đứa nào ném cục gạch...
Cường chỉ vào miếng băng ở trán : Máu chảy
ra nhiều, tụi nó sợ bỏ chạy hết. Tớ hơi khóc
một tí...

Mi thắc mắc :

- Ở trên lầu tớ nghe rõ tiếng hét và tiếng
khóc lớn mà ?

Cường ầm ờ :

- Cũng hơi to một tí... Lúc đó, tớ chẳng
còn biết gì nữa. Đến bệnh viện, được rửa vết
thương, dán băng dính rồi, tớ vẫn bàng hoàng
tưởng mình vừa bị hút chết trong cuộc chiến
đấu chống bọn cướp. Có mấy người lớn ở cư
xá, chắc là ba má mấy đứa đánh tớ, đến tận
bệnh viện xem tớ bị thế nào. Họ hỏi tớ đến cư
xá tìm nhà ai ? Làm gì ? Đi với ai ? Tớ mới nói
đi cùng với Mi. Họ nói, Mi chạy về nhà kêu
người lớn rồi. Tiện có điện thoại ở bàn bác sĩ,
tớ liền gọi về cho Mi.

Mi thở hắt :

- Sao lúc đó cậu nói tùm lum bị thương
nặng, bị cướp xe ?

- Lúc ở bệnh viện thấy máu chảy đầm
đìa, lại chẳng thấy xe đâu ? Tớ hỏi cậu về cái

xe, chính cậu cũng nói lúc xuống chỉ thấy có xe cậu, nên từ mới tưởng là...

Phúc hỏi :

- Thế làm sao lại thấy xe ? Ai đưa cậu tới bệnh viện ?

- Thằng Tam... À... à... anh Tam. Cường lúng túng. Về sau, anh Tam kể từ mới biết. Từ là lúc bệnh viện cho tớ về, anh ấy chạy ra cổng bệnh viện mua cho tớ gói bánh pa tê sô mà các cậu thấy tớ vừa ăn cái cuối cùng, tức là mấy người lớn ở cư xá đưa tiền bảo anh ấy đi mua. Lúc quay lên anh ấy mới kể, hóa ra anh ấy đi chơi về, thấy đám đánh nhau, ảnh và mấy người bạn lao vào can thì cũng đúng lúc tớ bị một hòn gạch ném trúng chảy cả máu đầu. Anh liền lấy luôn xe của tớ chở tớ đến bệnh viện cấp cứu.

- Cậu vẫn ngồi sau xe được à ? Minh hỏi :

- Ủ. Chứ xe còn chở thêm ai được nữa.

- Thế mà cũng không nhận ra đó là chiếc xe của mình ?

Cường giải thích :

- Đây là về sau anh Tam kể, chứ lúc đi đường vừa rồi loạn, sợ hãi, vừa khóc rưng rức, khi đến bệnh viện tớ còn không biết vì sao mình lại bị tai họa, vì sao mình lại ở đây.

Phúc hỏi dồn :

- Thế tại sao cậu biết người chở cậu là Tam ?

- Anh hỏi tớ đến nhà ai ở cư xá ? Tớ nói đến nhà anh Tam. Anh nói : Chính anh là Tam đây. Tớ suýt chết ngất. May mà tớ còn kịp nói dối : Thằng Tam học cùng lớp em kia. Anh nói : Thế thì em sai nhà rồi. Khu cư xá chỉ có mình anh tên Tam thôi. Sau đó ảnh không để ý nữa. Chính ảnh đã chở tớ về tận nhà bằng xe của tớ.

Mičhamčamnhìn Cường Lu băng ánh mắt nghi ngờ :

- Hiện giờ cậu đang tỉnh táo hay vẫn đang trong tình trạng hoảng loạn thế ?

Cường tròn mắt bất bình :

- Hoảng loạn mà tớ kể cho các cậu từ đầu tới cuối rõ ràng như thế à ?

Mičnghiem măt bién lu n :

- Cứ theo lời cậu kể thì Tam phải là một người tốt. Vậy thì vụ chiếc xe đạp Trung Quốc vứt đi đâu ? Tớ lên tận nhà hắn, thấy rõ trong nhà dựng hai chiếc xe giống y như nhau, nếu mà mua cho hai anh em mỗi người một chiếc thì không thể có chuyện mua cùng màu. Mà hắn đã là thủ phạm lừa chôm chiếc xe của bà

Tư Mị thì hắn chỉ có thể tốt bụng chờ cậu đến bệnh viện để châm luôn chiếc mìn ni Nhật của cậu chứ đời nào có chuyện trả cậu lẵn xe về nhà ?

Cường ngơ ngẩn lắc đầu :

- Thế thì tớ chịu. Rất có thể bọn ăn cắp cũng có nhiều người tốt.

Phúc có vẻ mệt mỏi :

- Thế thì chỉ có chuyện thằng Tam bày ra trò vừa đấm vừa xoa để làm nhiễu loạn hướng điều tra mà thôi. Nhưng theo lời kể thì cậu không bị đau lám sao cậu vẫn làm như sắp chết phải ngồi dính trên giường thất thần, thất sắc thế ?

- Trời ơi ! Sao cậu ngu thế ? Cường liếc về phía cửa phòng trong : Mang cái đầu sứt về phải diễn vở ấy mới giảm bớt cơn thịnh nộ của ông bà già chứ. Hai người chỉ tưởng tớ đi xe không cẩn thận bị té.

Minh trầm ngâm hồi lâu, mới nói với Cường :

- Bây giờ vẫn còn sớm, tớ đề nghị cậu một việc là dẫn chúng tớ đến nhà tay Tam, mình mượn cơ cảm ơn và ngưỡng mộ hành động cao thượng giúp đỡ khi gặp người hoạn nạn của anh ta, để kiểm tra thêm về đâu mối này.

Cường giật mình giây nấy :

- Tớ chịu thôi. Tớ đã nói với cậu từ đầu là tớ thôi rồi mà. Tớ cách đến già rồi. Từ lúc thành lập công ty, tớ thấy làm cái gì cũng hồi hộp, cũng lo ngay ngáy, thấy ai cũng có vẻ là tội phạm và ai cũng sẵn sàng theo dõi gây sự với mình, kết quả là bị lanh đòn. Cứ đà này có khi phát bệnh mất. Các cậu tha cho tớ đi. Lúc chưa có công ty, thấy chuyện này như là trò chơi thôi, ai ngờ... Tớ chịu thôi.

Mi bức túc :

- Biết thế này tớ không rủ cậu từ đầu. Con trai mà... mà hèn.

Cường chẳng hề tự ái :

- Ủ, thì hèn. Các cậu quên tớ đi.

Minh lặng lẽ đứng dậy :

- Tui này về đây. Cậu không thích cũng chẳng ai bắt được.

Cường buồn hiu nói vót vát :

- Nhưng các cậu không giận tớ chứ. Tớ vẫn chơi với các cậu, chỉ trừ chuyện vụ án.

Minh phẩm phẩm mở cửa đi thẳng xuống đường cầu thang tối thui. Mi và Phúc vội bước nhanh theo.

- Cậu cũng định bỏ cuộc đấy à ? Mi nhũn
nhặt hỏi, vẻ rất sợ thêm một người nữa ly
khai.

Thấy Minh vẫn lầm lũi đi, Mi phát cáu
quay phắt ngay sang đối mặt với Phúc, gằn
giọng :

- Tất cả chỉ tại cậu. Cậu bày ra trò phá
đám trước. Chính cậu tự ý đến bệnh viện, sai
chỗ hẹn còn bày đặt giận dỗi làm lây lan sang
người khác. Mắt Mi ứa lệ vì tức giận: Lại toàn
là con trai...

Điều kỳ lạ là Phúc không hề nổi sùng.
Chú lặng lẽ né tránh cuộc đối đầu với Mi, bắt
kịp Minh ở cửa cù xá.

- Cậu đứng lại, tớ nói đã. Phúc nắm tay
Minh: Đừng giận nữa. Cường Lu vừa bị đánh
đã bỏ cuộc khiến tớ thấy mình cần phải tiếp
tục chiến đấu... Tớ không thèm chấp nhặt Mi
nữa.

Mi từ sau đi lại thoáng nghe Phúc nhắc
đến tên mình liền hỏi :

- Cậu vừa nói xấu tớ hả ?

Minh vội đỡ :

- Phúc nó chỉ nói Cường Lu bỏ cuộc thì
tui mình càng phải đoàn kết để tiếp tục
nhiệm vụ.

Mi nhìn Phúc làm lành :

- Lúc ở cầu thang tớ hơi nóng, bỏ qua nhé.

Bây giờ chúng mình vào quán nào ăn uống để
xả xui cuộc gặp Cường Lu đi.

Minh nhìn đồng hồ đeo tay :

- Gần sáu giờ rồi. Chúng mình còn đủ
thời gian làm một số việc. Theo tớ phải đến
khu cư xá nhà Tam ngay. Chúng mình phải
điều tra thật rõ việc Cường bị đánh để xem
tên Tam là người tốt thực hay là dàn cảnh ?
Phúc làm việc này được không ?

Phúc làm động tác co chân duỗi tay, đấm
đá gió tanh tách theo thể võ :

- Xong ngay. Chỉ có Cường Lu mới bị bắt
nạt chứ tớ thì đừng hòng.

Minh nói với Mi :

- Còn tớ với cậu sẽ tiếp cận với nhà tên
Tam để xác định nguồng gốc hai chiếc xe Trung
Quốc.

Mi tái mặt lúng túng :

- Tức... tức là lại... lại vào nhà... nhà đó
lần nữa ?

- Có thể không vào nếu như hỏi hàng
xóm biết được, nhưng cũng có thể phải vào.

Mi muốn thoái thác nhưng thấy ánh
mắt của Phúc nhìn mình đầy vẻ gièu cợt, liền
hít hà điều chỉnh lòng can đảm, nói giọng
cứng rắn :

- Xong ngay. Tớ cũng đâu có sợ. Tớ chỉ
yêu cầu một việc là để xe đẹp ở nhà tớ, đi bộ
sang cư xá đó cho an toàn.

- Nhất trí. Minh quả quyết với tư thế của
người lính tiên phong, nhảy phóc lên xe : Tiên
vệ phố Trần Quang Diệu.

Cát xong xe ở nhà Mi thì trời đã chập
choạng, đường phố đã bắt đầu lên đèn. Bà
Thanh Liễu thấy ba nhóc ra đi với nét mặt
cùng nghiêm túc như nhau nên tin chắc
chúng đang bận tâm đến việc học hành, liền
dặn với theo :

- Nhớ rู้ bạn ăn uống cái gì cho tĩnh táo
chứ lo học hành mà không có gì bồi dưỡng kịp
thời nó rặc người đi lại tha hồ tiễn thuốc đây.

Ba nhóc cùng dạ ran nhưng vừa ra khỏi
nhà đã phóng vọt về hướng cuối phố. Tiếng là
cùng phổi, nhưng từ nhà Mi phải qua mấy ngã
tư mới rẽ trái vào con hẻm xiên về hướng
kênh Nhiêu Lộc khá sâu mới đến khu cư xá.

Lúc đến nơi, đĩa nào cũng mồ hôi nhẹ
nhại, thi nhau thở hào hển.

Minh nói với Phúc :

- Cậu tách riêng ra được chưa ?
- Được rồi. Phúc nói : Lúc về cùng chờ nhau ở đây nhé.

Dứt lời, Phúc phaм vào trong sân cу xá trước.

Nhìn theo bóng Phúc khệnh khạng một cách đầy tự tin để vào một nơi xa lạ, ngoài bóng đèn công cộng mắc ở cổng, cả khu sân xi măng đều sáng nhờ ánh đèn từ các nhà hát ra. Đã vậy, lúc chiều vừa xảy ra vụ Cường Lu bị đánh hội đồng, Minh không khỏi chòn chợn và cảm phục Phúc Hình. Lúc ở nhà Cường ra, vì tức tối vụ Cường bỏ cuộc, chú trở nên quyết liệt đóng vai chủ động phân công việc này việc khác lôi cuốn Mi và Phúc theo, chứ thực ra đi suốt từ đó tới đây, trong đầu chú vẫn chưa nghĩ ra được cách nào có thể "tiếp cận", dù chỉ gián tiếp, với hai chiếc xe Trung Quốc của anh chàng Tam.

Lúc thấy Phúc dừng trước cửa căn hộ phía trong cùng có ngọn đèn nê ông mét hai mắc ngoài hiên, phía trước có tủ kem và mấy bộ bàn ghế cóc, Minh mới an tâm.

Mi thì thầm :

- Nó khôn thế. Ngồi đó chỉ ba phút là xong việc.

Minh nhìn lên những dãy hành lang sáng đèn cao ngất của tòa cư xá năm tầng :

- Tớ với cậu cứ lên thẳng lâu hai rồi tùy tình hình sẽ tính.

Mi giữ tay Minh lại :

- Từ từ đã... Nếu lên bây giờ tờ ngán nhất gặp ông bà già và tên Tam... Phải nghĩ ra một lý do gì đã, chứ khi không đứng ở đầu cầu thang tính toán người ta tưởng mình ăn trộm thì sao ?

Minh cũng chùng lại :

- Hay chúng mình cũng vào hàng kem trong đó ngồi rồi tính chứ đừng hoài ở đây cũng sẽ bị nghi.

Mi lai áy náy :

- Vào đấy lộ ra cả hội đi điều tra cũng chết.

Từ lối cầu thang khúc giữa cư xá trên hành lang lâu hai có một bóng phụ nữ lướt qua. Minh sáng mắt :

- Chúng mình dồn ở dưới chân cầu thang hỏi thăm cô kia.

Mi chưa kịp phản ứng, Minh đã xăm xăm đi vào. Hai đứa làm ra vẻ ngơ ngác đứng ở khoảng sáng từ cầu thang hắt ra chỉ mươi giây đã thấy người phụ nữ xuất hiện. Minh nhẹ nhõm khi thấy đó là một bà phú nhân, ăn mặc đồ bộ giản dị, tuổi đã ngoài bốn mươi. Kinh nghiệm cho chú biết những bà lớn tuổi mặt mày nhẹ nhõm bao giờ cũng nhiệt tình khi được hỏi thăm.

- Bácơi bác! Minh mạnh dạn bước tới hỏi bà ta : Nhà anh Tam ở lầu mấy hả bác?

Người đàn bà sốt sắng :

- Nó ở cùng lầu hai với bác, các con lên tới đầu cầu thang thì rẽ trái, phòng 22, tức phòng thứ hai ấy. Nhưng mà này. Bà chợt nhớ ra : Anh Tam không có nhà đâu các con... Vừa rồi có bạn đến chơi, hai đứa vừa rủ nhau đi đâu, chưa thấy về. Các con có quen Tứ không? Tứ thì có nhà đấy.

Mi nhanh nhau đáp :

- Để tụi con lên gặp chị Tứ cũng được ạ.

Người đàn bà nhíu mắt nhìn Mi :

- Hình như lúc chiều con cũng chơi ở nhà bên ấy, sao bây giờ phải hỏi thăm?

Mi bùn rủn như đang phải đứng trên đôi chân băng bún, muốn xiu luôn.

Minh vội đỡ lời :

- Bọn con lần đầu tiên đến đây. Chắc bác lộn bạn con với ai.

Người đàn bà chăm chú nhìn kỹ Mi lần nữa :

- À ! Có lẽ bác làm thật. Nhỏ kia ăn mặc đồ xin "xanh đỏ" kia. Mấy đứa mập đứa nào coi cũng từa tura như đứa nào à. Lúc chiều cũng có một thằng mập ở đâu tới gây sự đánh lộn với mấy đứa con nít ở đây phải đưa đi cấp cứu bệnh viện, nghe nói bị chấn thương sọ não, công an phường phải xuống điều tra lập biên bản đấy. Con nít hồi này sao càng ngày càng hung dữ à. Thôi, các con lên chơi với Tứ thì lên đi.

Minh thở phào quay lại vẫn thấy Mi đứng im thít như bị thôi miên.

- Cậu làm sao thế ? Minh hích nhẹ một cái vào cánh tay Mi : Sợ quá hả ?

Mi loạng choạng níu vào thành cầu thang :

- Đúng là lúc chiều ở trong nhà Tứ nghe tiếng ồn ào dưới nhà, tớ chạy ra thì đúng bà ấy. Hú hồn ! May mà cậu kịp đánh lạc hướng.

- Bây giờ tên Tam không có nhà, chúng mình lên thẳng được đấy.

- Đừng. Mi vẫn còn thở gấp như điếu hòa lại cơn đứng tim vừa xảy ra : Nếu lên cả hai sẽ dễ bị nghi. Để tớ lên nói với Tú là lúc chiều vội chạy xuống không biết quên cái nón ở đâu. Không có tên Tam, tớ không sợ nữa đâu.

Thấy Mi nói có lý, nhưng Minh vẫn hỏi :

- Thế thì tớ làm gì ?

Suy tính giây lát, Mi nói :

- Hay cậu xuống hàng kem với Phúc chờ tớ vậy. Thấy mặt Minh hơi xị, Mi nói thêm như an ủi : Thà như thế còn hơn đi hai đứa bị lộ. Tớ chỉ lên một lát, hỏi thăm được là xuống ngay.

Không đợi Minh đồng ý, Mi quay người đi luôn lên cầu thang tối mờ, bước chân cứ thình thịch như chạy trốn.

Còn trơ lại một mình, Minh hơi hoang mang và hơi tủi thân nhưng trong chú cũng lan nhẹ niềm vui khi cả hai bạn cuối cùng cũng vào cuộc cả. Chú chậm rãi đi ra sân, tính ra chỗ quầy kem, nhưng chú bỗng sững lại. Từ xa, chú đã thấy Phúc đang ngồi chung bàn với ba cô bé xinh xắn, trước mặt mỗi người một ly kem còn đầy nguyên làm như cả bọn toàn là những người kiêng kem từ lúc mới lọt lòng. Trong lúc đó, cả bọn cùng nói cười vui vẻ

như quen nhau từ lâu. Mặt Phúc tươi hơn hớn, cái mũi hỉnh nở ra dường như chẳng còn dính gì đến anh Phúc Hình đang làm công tác điều tra thủ phạm.

Minh chạnh lòng, đứng khuất lùi vào bóng tối cửa lên cầu thang. Cái thằng cứ thấy con gái là tít mắt quên hết cả trời đất. Nhớ đến chính sân xi măng này là nơi đã xảy ra vụ Cường bị đánh, Minh chột dạ : Hay bọn tên Tam chuyển từ bạo lực sang kế mỹ nhân để phá cuộc điều tra ? Từ chỗ khuất, không nghe rõ mấy đứa nói gì nhưng tiếng cười giọng nói có vẻ vui lám, hỉ hả lám... Hừ ! Lúc trước thì kêu không còn chút nào cảm hứng, chán ngáy những cuộc điều tra... Bây giờ thi hứng chí đến mất cảnh giác, sa luân vào kế hiểm của địch... Minh bái hoài ngồi phịch luôn xuống bậc cầu thang. Kiểu này dám ngồi đây cho muỗi đốt hàng giờ lám. Thật chira có vụ nào rắc rối như vụ này. Nội bộ thì lục đục. Lời kể mỗi người một khác... Nếu Mi cũng lại mắc nốt cái bẫy... (chị này thì hay mắc loại bẫy gì nhỉ ?)... à bẫy "măm măm" kê nữa thì ngày hôm nay coi là một ngày thất bại thảm hại.

Chợt có hai bóng người từ ngoài đi vào. Họ không đi lên cầu thang mà tiến tới cửa của căn hộ đầu tiên của tầng trệt dưới chân cầu

thang. Minh không rõ mặt nhưng nhận ra được cả hai cùng trạc tuổi mười sáu, mười bảy, dáng người cùng dong dỏng nhưng thon chắc. Một người để tóc kiểu tết đuôi như dân thể thao, còn người kia tóc hơi xù.

- Tớ không ngờ bà già tớ lầm cẩm, chuyện qua lâu rồi lại khui ra.

- Cậu lo xa làm quái gì.

Nghé rõ lời đồi thoại, nhưng cho rằng đó là chuyện chẳng dính dáng tới mình, Minh lại lùi thui quay về với nỗi buồn lo thắc thỏm cho hai bạn bị trưng ké hiểm của "địch". Chú vừa ngáp một cái rõ dài thì lập tức phải phát một cái thật mạnh vào mang tai vì một con muỗi chích đau buốt. Con muỗi có lẽ bẹp dí, tai Minh đau rát và ù choáng, khiến chú phải xuýt xoa nhẹ nhẹ.

- Hừ ! Mày cũng đáng phải đánh đòn lăm. Chủ tự nhủ : Không ai lại ngu tự nhận phàn ngón cho muỗi đốt trong cuộc điều tra cả.

Từ góc đằng kia có tiếng líp xe động lách cách, sau đó lại là tiếng trò chuyện. Minh nhận ra ngay giọng của hai người vừa vào lúc trước.

- Dù sao cậu cũng chuẩn bị tinh thần ở thế sẵn sàng đối phó.

- Tớ đã nói an tâm là an tâm. Tớ có cách của tớ, còn cậu nhóc về nói bà già điều tớ đã bàn là hết chuyện.

Người tóc xù dắt xe ra đến sân cỏ này dừng lại:

- Nhưng tuyệt đối không được chủ quan...

. Người tóc tia thân mật vỗ nhẹ vào lưng bạn:

- Cậu cứ về ngủ ngon đi. Chúng mình đâu có ngu hơn bọn nhóc.

Người tóc xù ngồi lên xe uể oải đạp thẳng ra cổng.

Minh lại thêm một cái ngáp dài nữa, lờ đờ nhìn theo... Và chú chọt chọt dạ : Nhỡ người còn lại là Tam thì sao ? Người này cũng trạc tuổi học sinh lớp mười. Trong bộ óc cảnh giác của Minh phục hiện rất nhanh những lời thoại của hai người mà lúc đầu chú chẳng để ý. Rõ ràng họ bàn nhau đối phó chuyện gì. Chú hơi hỏi là do không chú ý nên cuốn băng trí nhớ được quay lại rất mù mờ, nhất là khi họ nói tiếng nhỏ tiếng to lại dường như không chỉ định hắn vào một sự việc gì. Có thể mình bị ám ảnh bởi cuộc điều tra, nên nghĩ giờ lung tung ? Anh thanh niên đang đứng trong

tranh tối tranh sáng giữa sân với vè bâng khuâng hướng ra cổng, nhìn vóc dáng thì rõ ràng là người hiền lành, đứng đắn. Từ phía quầy kem cửa căn hộ cuối sân lại vọng tới tiếng cười giòn tan của Phúc và mấy cô bé mỹ nhân kế, khiến Minh như có thêm động lực để xóa hết sự chột dạ chọt nảy ra về người thanh niên này. Anh ta đã bắt đầu lững thững quay vào. Từ trong chỗ tối của bậc cầu thang nhìn ra thấy rõ nét mặt có vẻ băn khoăn của anh ta, trong Minh chọt có linh cảm lo ngại kỳ lạ : Nếu anh ta là Tam dù chỉ trúng một phần nghìn, nhưng cái một phần nghìn ấy lại rơi đúng vào lúc này thì thật nguy cho Mi. Chú lập tức ngồi nhích hẵn ra một phần ba bậc thang.

Người thanh niên đang từ khoảng sáng đi vào chỗ tối hơn chọt giật mình khi thấy một thằng nhở ngồi ngay chân cầu thang.

- May con cái nhà ai mà ngồi thu lu ở đây thế ? Anh ta ý tứ tránh hẵn sang một bên : Chắc vừa bị mắng hả ?

Minh không hề bị dâm vào chân nhưng khi cái bóng chàng trai vừa lướt qua, chú đã kêu oai oái chồm luôn dậy khiến anh ta nhảy lùi luôn xuống sàn dưới.

- Có làm sao không ? Anh ta hốt hoảng
vội đỡ Minh ra hẳn khoảng sáng phía cửa :
Khổ quá ! Anh đã tránh rồi mà. Tại chỗ này
tối quá.

Minh vẫn ôm bàn chân nhăn nhó :

- Gãy ngón chân mất rồi... hu hu hu...
- Tại em ngồi ngay ở giữa đường nữa cơ.

Để anh chạy lên nhà lấy dầu b López cho em.

Minh cuồng cuồng ôm ghì hai chân anh ta :

- Anh làm tôi gãy chân rồi định bỏ tôi chạy hả ? Hu hu hu...

Anh chàng đành ngồi xuống xem kỹ bàn chân Minh, vừa xoa nắn vừa dỗ dành :

- Cho anh xin lỗi. Anh đâu có có ý. Thấy Minh chỉ còn rên hù hù, anh ta hỏi : Hình như em không phải người ở đây ?

- Ái... vẫn còn đau... Minh mếu máo : Tôi chờ má tôi.

- Má em chơi ở nhà ai ? Lầu mấy ? Để anh dẫn em lên.

- Hu hu hu... Dám phải đi bệnh viện lám... Má tôi thế nào cũng đánh tôi à... hu hu...

Chàng trai lại nắn kỹ từng ngón chân Minh :

- Để anh đưa em ra chỗ sáng nhìn cho rõ nhé... Nắn thế này mà em không đau nhói chắc chỉ bị nhẹ thôi.

- Ái... lại đau buốt tận óc rồi... hu hu hu...
- Anh ta bất lực thở dài đứng dậy :
- Anh đã xin lỗi em rồi...

Sự anh ta đi, Minh vội ôm choàng lấy chân, nhưng tai lại ngóng lên phía trên cầu thang, bung thầm trách Mi : Trò chuyện gì mà lâu thế.

- Hu hu hu... Má ơi... Con đau quá, má ơi...

Chàng thanh niên đành miễn cưỡng ngồi xuống cạnh Minh :

- Má em chơi ở nhà ai để anh nhờ người lên kêu xuống cho. Anh chỉ nhỡ chút xíu, thì anh đã xin lỗi rồi.

- Hu hu hu... Vẫn đau làm sao ấy... Đã cảm thấy gần cận hết vốn câu giờ, Minh bỗng nín bất lắng nghe.

Trời đất ơi ! Đúng là tiếng chân thình thịch như bước voi đi không lẩn với ai của Mi. Rồi tiếng nói quen thuộc vẳng xuống :

- Thôi bạn lên đi. Xuống tầng này quen mắt tôi đi được rồi.

Đúng tiếng của Mi rồi. Minh quên cả rên rỉ buông ngay bàn tay đang giữ hờ chân anh con trai nọ.

Tiếng ở trên vẫn tiếp tục, lần này là một giọng lả :

- Đoạn gần hết cầu thang có mấy chỗ bị mòn hay trơn trượt. Cứ để tôi đưa bạn xuống.

- Minh quen nhau rồi, có gì mà ngại, nhưng tôi đi được mà. Bạn cứ lên đi.

Minh giật nảy người : Nếu như cả hai cùng xuống thì mình làm sao ? Anh chàng này đúng là Tam mà bắt gặp cô em thì bể vở hết. Chú vội nhăn nhó gượng đứng dậy.

- Hu hu hu...
- Đỡ đau chưa ? Chàng thanh niên vội hỏi và đỡ Minh.

- Đỡ rồi... Anh đi đi.
- Nhưng em định đi đâu thế ? Không chờ má nữa à ?

Minh nhanh trí :
- Chờ ở đây để bị dâm nát chân à.

Vừa nói chú vừa làm bộ giận hẩy bàn tay đỡ cửa chàng trai khập khiěng đi ra sân rồi đi thẳng ra cổng.

Minh vừa đi khuất trụ cổng thì Mi cũng hốt hải chạy ra. Vừa thấy Minh, Mi bủn rủn ngồi thụp luôn xuống không khóc mà nước mắt cứ chảy ròng, hai mắt thất thần.

Minh cuồng quýt đỡ bạn dậy :

- Chuyện gì thế ?
- Đi... đi chỗ khác... đi chỗ khác ngay. Mi lập bập nói không ra tiếng.

- Nhưng làm sao mới được chứ ?
Một lúc, Mi mới trấn tĩnh vừa thở dốc vừa đứng tựa vào cây cột điện kế cổng cư xá.

- Suýt nữa thì tai họa giống Cường Lu.
Minh ngạc nhiên :

- Tớ ở dưới cầu thang nghe rõ tiếng chân và tiếng nói vui vẻ của cậu kia mà ?
- Vui cái con khỉ. Gặp trúng tên Tam ở dưới lén.

Minh cũng bủn rủn lây :
- Làm sao cậu thoát ra được ?
Đúng lúc đó từ trong sân túa ra tiếng nói cười vui vẻ của Phúc và mấy cô bạn gái. Minh

vội kéo Mi nấp vào chỗ khuất dưới hiên một căn nhà trong hẻm.

Chỉ giây lát, Phúc đã xuất hiện dưới vòm sáng của cổng cư xá giữa mấy cô bé xinh xắn.

- Yên tâm đi, thế nào cũng có dịp lại thăm các bạn. Còn địa chỉ của tôi các bạn ghi rồi đấy. Chiều và tối tôi đều có nhà. Nhớ trước khi đến gọi điện thoại cho chắc ăn. Phúc vui tươi khoa tay : Tôi còn có thể kể cho các bạn nghe ngày này qua ngày khác về những vụ án mà chúng tôi khám phá.

- Bạn Phúc nói chuyện vui thật đây. Thế nào tụi này cũng đến.

- Nay, hôm nào tụi này đến, bạn nhớ rủ thêm cả Ca - ta - nhí và Mi Trái Banh luôn nhé.

- Xong ngay. Phúc giơ ngón tay cái đầy hanh diện : Trong công ty tớ là số một, chỉ ới một tiếng thì dù nửa đêm hay ở xa tận đâu Ca - ta - nhí và Mi Trái Banh cũng có mặt.

- Nhớ về viết bài cho tụi này đây.

- Tất nhiên. Tớ sẽ đưa các cậu mấy bài thơ về vụ án nữa.

- Ôi ! Thế thì tuyệt.

- Vừa điều tra hình sự, vừa viết văn, làm thơ, lại đệ tam đẳng huyền đai ka - ra - tê... bạn thật là toàn diện.

Minh và Mi từ chỗ nấp càng nghe càng chỉ tức mình. Mi hậm hực :

- Đì điều tra như thế có khác gì chỉ điểm cho bọn tội phạm nó biết nhà mình ở đâu để nó đối phó.

Minh lẩm bẩm :

- Lại vẫn cái tật huênh hoang tự đè cao mình hạ thấp bạn bè.

- Hừ ! Còn tự nhận mình là số một... Ai bầu nó kia chứ ?

Không nhìn được, Mi hít hà hắt hơi một cái thật lớn làm Phúc như kẻ đi xe phạm luật giao thông nghe tiếng còi cảnh sát, đang cao hứng giữa các cô bé với nháo nhác nhìn quanh.

- Ôi ! Trễ mất rồi. Tạm biệt các bạn. Tôi có cái hẹn phá án rất quan trọng. Hì hì hì... Làm nghề điều tra hình sự nhiều khi phải dẹp những vui thích riêng tư và phải đặt công việc lên trên hết. Bai nhé.

Ba cô gái cười vui vẻ vừa vẫy tay vừa nhìn cho tới lúc Phúc đi khuất, mới quay vào trong sân.

Minh và Mi lập tức rời chỗ nấp bước theo Phúc.

Con hẻm vốn đã chật, nhà cửa khắp khẽnh so le, đường lại nham nhở, đèn công cộng chỗ có chỗ không, lúc vào còn sáng hưng hửng, lúc ra đã tối hẳn, cứ hun hút như đang ở giữa nơi hang cùng ngõ cụt, đầy vẻ bí hiểm, bất an.

- Quái lạ ! Mi băn khoăn nhìn trước nhìn sau : Cậu ấy chỉ đi trước mình có mấy bước ?

- Hù ! Giơ tay lên ! Từ trong ngách tối, một bóng đen ùa ra dí hai vật cứng vào lưng Minh và Mi : Làm sao tụi bay qua mắt được tao mà cũng bày đặt điều tra.

Nghe cái giọng khan khan đầy ám khí, Minh và Mi sợ hãi đứng im thin thít. Nhưng ngay tức khắc Minh nhận ra tiếng thở quen thuộc của "địch", chú quay phắt ngay lại thấy "địch" ngã phết xuống đất với cơn tức giận thật sự :

- Đi tán dóc suốt buổi lại còn giỡn nữa hả ?

Mi nhận ra Phúc, cũng nổi nóng túm ngay vai áo giật mạnh :

- Người ta xông vào nơi nguy hiểm còn mình thì ngồi ăn kem nói chuyện với với... Mi

định nói : với con gái, nhưng kịp kìm lại được khi nhận ra mình không phải con trai.

Phúc sững sờ. Chú không chờ đón cơn thịnh nộ quá mức ấy của các bạn. Nhưng niềm vui lớn lao ở hàng kem khiến chú không còn ch襻 cho cơn tự ái bùng nổ. Chú chỉ cười nhẹ và nhún vai rộng lượng :

- Các cậu hiểu làm từ rồi. Bây giờ tìm một chỗ ngồi để báo cáo cho các cậu nghe kết quả bắt ngờ từ điều tra được.

Bàn di tinh lại một lúc, cả ba kéo nhau về nhà Mi. Tiệm may vẫn mở cửa. Mi rủ các bạn vào phòng khách bên trong.

- Bây giờ cậu kể đi. Vừa buông người gieo bịch xuống sa lông, Minh đã lạnh lùng giục Phúc như giục kẻ phạm tội.

Mi cũng gườm gườm chỉ mặt kẻ "tội phạm":

- Cấm không được nói dối đây.

- Yên tâm mà. Phúc vẫn giữ nét mặt hờn, kẻ bằng giọng nhẹ nhàng : Nói thật là lúc rời các cậu ở cổng, tớ cũng hơi run, chưa biết bắt đầu thế nào, cũng hơi sợ bị tụi nó đánh như Cường Lu.

- Bịa. Mi trừng mắt ngắt lời : Cậu đệ tam đẳng huyền đai ka - ra - tê mà cũng sợ à ?

- Tụi nó đông quá, mười đẳng huyền đai cũng phải ngán à. Phúc kể tiếp : Nhưng cậu cứ ngóim mà nghe cho hết đâ. Lúc thấy hàng kem, tớ mới nhẹ người. Tình trạng xấu nhất thì mình làm như người vào ăn kem rồi ra sẽ không đến nỗi bị nghi ngờ mình có điều gì bất thường.

Bà Thanh Liễu từ ngoài cửa hàng mang vào một bịch bắp luộc, hơi nóng thành hạt nước bốc mờ cả mặt bàn kính :

- Chuyện trò gì thì cũng phải ăn đâ... Bác mua mười bắp. Hai cháu con trai, mỗi đứa ăn ba, còn con Mi ưu tiên con gái bốn bắp. Ăn trước, chuyện sau.

Bà Thanh Liễu vừa quay ra, ba nhóc nhanh như chớp chộp vội lấy những bắp to nhất, bóc áo, vừa ăn nghiên ngấu vừa nhìn nhau cười khúc khích.

- Hôm nay lần đầu tiên đi điều tra hồi hộp quá quên cả ăn uống. Mi nói : Lần sau rút kinh nghiệm.

- Phúc kể tiếp đi. Minh ngón hết một bắp, cầm lên bắp thứ hai, giục Phúc.

- Lúc cô bán kem mang cho tớ ly kem, tớ hỏi : Hình như lúc chiều ở đây có cướp hay sao mà đi bên ngoài nghe ồn ào, rồi thấy chở

người đi bệnh viện ? Cô ấy hỏi : Cháu mới don về hém này hả ? Không phải cướp đâu. Mấy đứa con nít ở cur xá mang bóng xuống đá ở sân. Có thằng nhỏ đi với người nhà đến đây đang đứng trông xe cũng nhảy vào chơi. Trong lúc rượt bóng, những đứa khác đã quen sân nhà nên biết tránh mấy cái cửa sổ mấy nhà tàng trệt hay mở ra, thằng này không để ý, vập luôn trán vào đó, máu chảy đầm đìa, nó vừa khóc cầm í và nỗi khùng túm đánh thằng nhỏ tranh bóng với nó. Bọn trẻ và người lớn xúm lại can mãi mới tách được nó ra. Lúc đó thằng Tam ở lầu hai đi chơi về vội đưa nó đi bệnh viện. Cái thằng con nhà ai mà mập ơi là mập, cũng dữ dằn như hổ, còn giơ nắm đấm thách thức : Tao sẽ kéo hội Pê Ao của tao đến cho chúng mày một bài học. Con nít bây giờ mới nứt mắt ra đã lập băng lập nhóm... Tớ hỏi : Sao cháu nghe nói nhiều người đánh một người ? Cô ấy nói : Cái thằng mập đó nó la hét như thế chứ toàn nó đấm đá người ta không à. Có đứa vào can còn binh nó đấm tép mũi. Nghe thế, tớ bán tín bán nghi, nhưng sợ hỏi nữa lộ liêu quá đành ngồi im. Bất chợt tớ cảm thấy như có ánh mắt từ lâu vẫn nhìn mình chăm chú, tớ nhìn lên hóa ra một con nhỏ mặt mũi xấu xí, tức là một trong ba đứa tiên tớ ở cổng...

- Hừ ! Minh hùm giọng : Lại bịa. Chúng tớ nhìn rõ mặt từng đứa rồi.

Phúc lúng túng :

- Ủ thì trông cũng được. Chính lúc tớ vừa vào thì nó đang đứng mua kem. Vậy mà lúc đó nó vẫn cứ đứng cầm mấy hộp kem tròn mắt nhìn tớ.

Mi bùi môi :

- Chắc cậu lại nghĩ luôn rằng do mình đẹp trai ?

- Lúc khác có thể nghĩ như thế. Phúc hinh mũi cười : Chứ lúc ấy tớ hoảng hốt. Dám nó theo dõi mình lắm. Phải tìm cách chuồn thôi. Tớ vờ cúi xuống làm bộ ăn kem để nghĩ cách làm sao chuồn đi không bị bám đuôi. Con nhỏ cười gièu cợt rồi biến mất. Tớ chưa kịp vùi thì nó kéo hai đứa nữa từ trên lầu xuống, không hỏi một tiếng, kéo ghế ngồi luôn vào bàn tớ. Tớ lượng sức rất nhanh : Một chơi ba thằng con trai thì còn phải đấu tranh tư tưởng chứ ba đứa này chỉ ba giây là cho "nốc-ao" hết. Chúng nó nhìn tớ cười. Nhỏ đầu tiên hỏi : Có phải là Phúc Hinh trong nhóm thanh tra Ca - ta - nhí không ? Tớ đờ đẫn cả người, vội đưa mắt nhìn xung quanh : Dám

không phải chỉ ba đứa mà cả một hội đang bí mật bủa lưới quanh mình lăm.

- Hứ ! Minh nguýt nhẹ : Lại còn muốn cả hội con gái quây quanh nữa ?

- Ủ ! Tớ nghĩ thế... Phúc thật thà : Tớ đoán chắc tụi tên Tam đã bám sát túi mình. Nếu có chuyện gì phải lao ngay ra cổng. Lúc đó tớ chỉ lo cho các cậu bị túi nó tóm. Tớ phân vân : Dám những lời kể của cô bán kem cũng đã được hướng dẫn sẵn để đổ tội lên Cường Lu đánh lạc hướng điều tra của túi mình. Như vậy khi việc này đã bị lộ, rất nguy hiểm. Tớ rất nóng ruột muốn tìm cách báo để các cậu rút thi một đứa khác lại hỏi : Sao thanh tra ngồi im thế ? Biết rằng chối cũng không được, tớ liền nói : Ủ ! Phúc Hình đó. Muốn gì ? Tớ sẵn sàng tung bàn ủ té ra cổng. Nhưng mỗi đứa liền chìa ra một số báo Mực Tím. Tớ chỉ nhìn nháy cũng biết là số báo có in ảnh và viết bài về túi mình trong vụ truy tìm bọn "du khảo". Hóa ra túi nó biết mặt tớ là do thấy ảnh trong bài báo. Tớ nhẹ nhõm cả người. Ba đứa dí ba tờ báo vào tay tớ : Bây giờ cậu cho bọn này mỗi đứa một chữ ký đi. Thế là tớ ký và túi nó kêu kem chiêu đãi tớ. Túi nó là ban biên tập của tờ báo Mực Xanh của khói lớp sáu trường Ngô Tất Tố, vừa ăn kem vừa làm luôn

cuộc phỏng vấn, rồi đặt tớ viết bài cho báo. Tớ có nói thành tích của tớ thường thôi, Minh Nhí và Mí Trái Banh còn xuất sắc hơn.

Mi nhăn mặt :

- Về câu đó, bọn tớ cũng nghe được rồi. Cậu còn hứa làm thơ cho túi nó nữa chứ. Lại còn ghi số điện thoại, địa chỉ, sẵn sàng mở rộng cửa...

- Làm sao các cậu biết được ? Phúc ngạc nhiên rồi hạ giọng : Đại đế là tớ cũng phải tạo ra bàu không khí vui vẻ để khai thác túi nó. Mặt Phúc tươi hẳn lên : Bây giờ tớ nắm hết họ tên, trường lớp, nhà ở phòng nào, đứa nào có mấy anh em, bố mẹ làm gì. Như con nhỏ Liên Hương chẳng hạn có ba...

Minh cười nhạt :

- Chúng tớ chẳng cần biết con nhỏ Liên Hương nào đó có ba hay mồ côi. Chúng tớ chỉ cần biết việc quan trọng nhất là điều tra vụ Cường Lu thì cậu quên ?

- Không, không. Tớ nhớ chứ. Chính anh của nhõ Liên Hương, đang ngồi học bài trên nhà thấy ôn ào chạy xuống can bị Cường Lu đâm tết mũi. Túi nó sợ tớ không tin còn mời cả bác bảo vệ cursive ra làm chứng. Bác ấy cũng nói Cường va đầu vào cửa lúc tranh bóng rồi

đánh người trước. Nhỏ Liên Hương còn định chạy lên lầu kêu "anh Tam" là người đưa Cường Lu đi bệnh viện xuống làm chứng, nhưng từ vừa nghe cái tên ấy hoảng quá vội gạt đi ngay... Phúc thở phào : Tớ tin chắc sự thật là như thế, nên chẳng cần phải đi thu thập thêm làm gì.

Minh cảm thấy chẳng còn gì có thể vặn vẹo thằng bạn quá tốt số ấy dành quay qua Mi :

- Còn cậu ?

- Tớ ấy à ? Mi đã chén sang bắp thứ ba, cỗ nuốt vôi nuốt vàng đên tròn cả mắt : Lúc chia tay với cậu, đi lên lầu tớ mới chợt nghĩ, nếu nói bỏ quên nón mà vào nhà không có, khó lòng ngồi lâu được. Mi rút trong túi quần ra cái ví già da nhỏ đặt lên bàn, rồi kể tiếp : Tớ mới chợt nhớ cái này được việc hơn. Lúc lên nhà tên Tam, tớ thấy ngoài sa lông phòng khách chỉ có mình bà già mà lúc chiều tớ biết là bà nội của Tam đang ngồi coi vi đê ô, tớ liền thò tay qua cửa sổ bỏ cái ví rơi xuống sàn đầu đi văng, rồi tớ mới ra cửa chính gõ cửa. Nhỏ Tứ từ phòng trong chạy ra. Nó ngạc nhiên lắm khi thấy tớ. Tớ nói : Lúc ở đây về tối nhà sờ đến ví không thấy, không biết nó rơi ở đâu,

tớ nghĩ mãi không ra... Tú nói ngay : Chắc cậu quên ở đâu chứ không có ở đây đâu. Nói vậy nó cũng mở cửa cho tớ vào và nhìn quanh sa lông : Trời ! Nay đây mà tớ không biết. Xin lỗi nghe. Chắc cậu ngồi nó rơi ra... Tớ cảm ơn rồi rít mãi nhưng không thấy Tú mời ngồi chơi, tớ liền thở hổn hển ngồi phịch xuống ghế : Đi bộ suốt từ nhà lại chạy một mạch lên đây bờ cá hơi tai. Tú hỏi : Tưởng cậu đến đây bằng xe đạp ? Đâu có. Tớ liếc về phía hai chiếc xe đạp Trung Quốc để ở cạnh lối đi : Tớ ước mong có được một chiếc xe đạp Trung Quốc như chiếc kia mà ba má tớ nhất định không chịu mua, nói rằng xe đạp hay bị mất. Từ lữ lữ nhìn tớ như thế tớ là tên trộm định đến chôm xe của nó không bằng rồi bất thần nói : Anh Tam tớ về rồi đây. Tớ giật mình, mặt tái nhợt đi, chợt nhớ ra mình hớ hênh, lúc chiều đến hỏi thăm, tớ đã bịa với nó là do bà chị nhở đến nhắn với Tam một việc, thế mà bây giờ quên bằng chỉ chăm châm dò hỏi chiếc xe đạp. Tớ càng hoảng hơn khi nghĩ chắc Tứ đã nói với Tam về tớ. Bây giờ mà đụng hán ở đây thì nguy. Phen này thì chết thật, chết dở rồi ! Nhưng vì biết chắc lúc đó Tam không có mặt nên tớ lấy hết can đảm nói cứng : Anh Tam

đâu ? May quá, để tớ nói việc của chị Liễu tớ... hí hí hí... bí quá tớ nói đại tên bà già.

Minh và Phúc cùng nín thở hồi hộp.

- Cậu liều thế. Phúc nói : Tên Tam mà về là cậu bị nện vỡ mặt.

- Hí hí hí... Tớ đã liếc ra cửa rồi. Mì cười : Có chuyện gì tớ sẽ chạy ra hành lang kêu àm lên chắc là Minh ở dưới sẽ nghe thấy. May sao ánh mắt Tứ có vẻ tan bớt nghi ngờ. Nó nói : Anh Tam đi tiễn bạn chắc chút nữa về. Tớ biền rủn cả người nhưng do đã xác định được lối thoát nên tớ làm bộ cứng : Thế thì tớ chờ một lúc cũng được. Tớ lại nhìn hai chiếc xe đạp : Đúng là xe Trung Quốc đẹp thật. Hình như bây giờ hạ giá rồi phải không ? Tứ nói tưng tửng với vẻ không thích nói về chuyện xe : Hình như thế. Tớ đang lúng túng chưa biết cách nào khai thác thì bà nội tóc bạc phơ xem xong băng vi đê ô, tắt máy, quay lại : Hai chiếc coi giống nhau nhưng tiền cái nọ gấp đôi cái kia đó con. Cái bên trong là do thắng Tam gửi xe ở trường bị mất được người ta bồi thường. Cái đó là cái Trung Quốc địa phương làm, giá chỉ hơn sáu trăm ngàn. Còn cái bên ngoài là Trung Quốc Thượng Hải làm, toàn đồ tốt. Chú con Tứ đi Trung Quốc mua về, giá thị

trường triệu mốt kia. Con Tú vừa trúng học sinh giỏi toán nhất toàn thành được chú tặng cho tuần trước đây. Tớ mừng quá, tính có thể rút được rồi, nhưng tiện miệng tớ nói với Tú : Hóa ra chính cậu là Tú nhất toán toàn thành mà báo Mực Tím đã đưa tin hả ? Tớ sợ nhất môn toán. Học thế nào tớ cũng không thể giỏi được. Nói xong tớ cười nhấp nhổm định đứng dậy, ai dè. Tú đang miễn cưỡng lập tức tươi cười như hoa, nói huyên thuyên toàn chuyện toán là toán, không sao dứt ra được. Mai một lúc, sợ các cậu chờ lâu, tớ phải lấy cơ về đi dự sinh nhật nhỏ bạn mới dứt ra được. Tú như gặp được người bạn tri kỷ về toán hẹn tớ nhớ đến chơi thường xuyên và đòi tiên tớ xuống tận cổng. Tớ chỉ sợ xuống tới chân cầu thang gặp Minh Nhí đang ngồi sờ ý hỏi han thì bẽ bàng hết nên tớ cố xua Tú trở vào nhà bằng được. May mắn làm sao... Mi xuýt xoa : Trời phù hộ làm sao. Nhỏ Tú vừa quay lên, còn tớ xuống quá lâu một chừng mười bậc thì lù lù từ dưới đi lên một bóng đen cao lớn. Hắn ngược qua tớ một đoạn, tớ bỗng nghe Tú la lớn kinh ngạc : Ủa ! Nhỏ Mi đến nhắn chuyện chị Liễu, nó vừa xuống đây. Tam nói : Mi nào ? Liễu nào ? Tú nói : Mi đến chờ anh từ lúc chiều, vừa rồi nó cũng ngồi chờ anh đến nữa

giờ. Nó nói chị Liễu nó học cùng trường chơi thân với anh mà. Mi đặt tay lên ngực như chấn, cơn hồi hộp : Tớ thoát nghe được vậy đã muốn ù té chạy mà sao đôi chân như không phải của mình. Tay tớ không đưa nổi để vịn vào thành cầu thang. Phía trên, tiếng Tam nói : Anh không quen ai là Liễu cả. Vừa rồi xui quá dẫm vào chân thằng nhóc ở đầu cầu thang, nó cứ túm lấy ăn vạ, nếu không đã gặp được con nhóc... Tú cười khúc khích : Thôi đừng đóng kịch nữa. Có bạn gái thì cũng tốt chứ việc gì phải giấu. Anh chạy nhanh xuống đuổi theo còn kịp đây. Tam nói : Đúng là nó vừa đi ngược với anh hả ? Nghe tiếng Tam chạy xuống máy bậc cầu thang tớ cứ từ từ ngồi bệt xuống chỉ còn chờ bị túm tóc, ăn một trận đấm đá. Aing từ tiếng chân dừng lại : Thôi mặc xác trò hú tim của mấy đứa con gái. Tiếng chân lại ngược trở lên. Tiếng Tú lại cười khúc khích : Thế là đúng rồi nghe. Từ nay em gọi anh là T.L... hí hí hí : Tam Liễu là đúng đây ! Cây liễu của anh chắc phải mập mạp ba cây liễu bình thường. Cứ nhìn cô em thì biết... Nghe nó nói tớ cũng... tức, nhưng tự nhủ : Hừ ! Cho tha hò giêu cợt. Miễn không xuống đây là được. Khi nghe tiếng chân im

hắn, tớ mới như có sức mạnh phi thường
phóng vọt xuồng.

Phúc gật gù phân tích :

- Bà nội chắc không thể nói dối. Như vậy không có chuyện tên Tam giả măt xe để kiềm thêm một chiếc khác. Cả chiều hôm qua chúng mình chỉ làm được mỗi việc xác minh lại những nguồn tin.

Minh trầm ngâm. Chú quyết định không kể việc mình đã có công cản trở Tam ở chân cầu thang, vì việc này tuy dũng cảm nhưng chú tự xét thấy Mi và Phúc có vẻ đứng vào nơi hòn đạn mũi tên hơn mình, thời gian mạo hiểm và gay cấn cũng kéo dài hơn. Coi như mình không đóng góp gì còn hơn kể ra chuyện nhỏ nhoi. Hơn nữa chú đã để vuột hai kẻ ở chân cầu thang. Hóa ra sự nghi ngờ chỉ chiếm một phần nghìn về hai kẻ đó là đúng. Người tóc tía chính là Tam. Minh cố nhớ lại những lời đối thoại của họ. Chú bứt rứt và hồi tiếc là lúc đó đã không chú ý nghe để bảy giờ ngoài cảm giác rằng họ đang bàn nhau đối phó chuyện gì đó, không làm sao nhớ lại và suy diễn hơn được. Liệu người đầu xù đi với Tam có liên quan gì tới vụ chiếc xe ? Người thanh tra lẽ ra phải bình tĩnh, tĩnh táo trong

mọi lúc, mọi nơi để quan sát ghi nhận mọi tình tiết diễn biến quanh mình. Thê mà, nếu không nhầm, lúc đó mình chỉ liên tục ngáp dài, lo đánh muỗi và ám ức về Phúc vui vẻ với mấy cô nhóc ở hàng kẽm. Rầm rứt chán, Minh bồi hoái đứng dậy :

- Chúng mình tạm thời chia tay. Phải bình tĩnh suy nghĩ lại mọi chuyện mới tính tiếp được, chứ bây giờ lú lẫn lắm rồi.

4. ONG TRONG TAY ÁO

Lúc bấy giờ đã hơn sáu giờ rưỡi, Minh và Phúc chia tay với Mi ra về. Mặc dù đã được tiếp năng lượng bằng những trái bắp luộc tổ bự nhưng sự căng thẳng mệt mỏi trong cuộc đấu trí suốt buổi chiều vẫn chưa xóa hết được. Đáp số của bài toán cực khó vẫn mịt mù ở phía trước.

Mi rất muốn làm một việc gì đó mới lạ để các bạn khỏi quên mất cuộc bầu cử buổi sáng, nhưng đầu óc cũng tịt mít, đành iu xiù để hai bạn ra về, chỉ nói một câu vuốt đuôi :

- Tớ đảm bảo với các cậu trong vòng ba ngày tớ sẽ tìm ra bằng chứng...

Minh sắp bước ra phần tiêm may ở nhà ngoài định quay lại nói chọc Mi cho nó bớt lên

mặt, nhưng vừa mở miệng chú bỗng như bị trúng gió á khẩu, ngã luôn vào người Phúc.

- Cậu làm sao thế ? Phúc sợ hãi kịp đỡ bạn : Mệt quá nên trúng gió hả ?

Mi cuồng cuồng lay Minh :

- Làm sao ? Làm sao ? Để tớ lên lầu lấy chai dầu cạo gió.

Minh gượng lắc đầu, mở to đôi mắt thát thần nhìn Mi và Phúc, lúc nhận rõ không phải hai người khác, chú mới hít sâu thở hắt nầm cái liền cho hồi sức rồi chỉ tay ra ngoài cửa, miệng lí nhí :

- Tui nó đến... ên...

Phúc giật mình :

- Tui nào ?

Minh đã phần nào trấn tĩnh, thắc thỏm hé mắt ra ngoài, nói rõ hơn :

- Tên Tam và tên tóc xù.

Mi vừa nghe đã như một cái lò xo bật vút khỏi phòng khách định chạy lên cầu thang, nhưng chợt nhớ ra mình là sép không được phép té ra hoảng sợ trước mặt các chiến hữu, liền đứng sững rồi chậm rãi trở lại chỗ Minh, Phúc, có gượng cười :

- Tớ định lên lấy lợ dầu cao gió cho cậu...
Nhưng tại sao họ lại biết nhà tớ được?

Phúc cũng bối rối :

- Bọn này ghê thật, dám tấn công tận
nhà...

Mi bứt rút đay lại :

- Nhưng làm sao họ lại biết được nhà tớ?
Tớ đã nói với nhở Tứ-nhà tớ ở Nguyễn Văn
Trỗi...

Giữa lúc các bạn hoang mang, Minh
buộc phải nhanh chóng trấn tĩnh. Bộ óc thông
minh của chú suy diễn rất nhanh.

- Có thể khi lên nhà tên Tam nghe bà nội
và nhở Tứ thuật lại việc Mi đến hai lần chỉ hỏi
về chiếc xe đạp, Tam đã được tên đầu xù báo
động trước nên biết ngay Mi đến để làm gì,
lập tức báo động cho tên đầu xù truy tìm Mi
để đối phó. Minh nhíu mày : Việc tại sao họ
biết nhà Mi mới khó xác định. Minh đưa mắt
qua Phúc : Cậu đã cho mấy đứa Mực Xanh ở
cư xã biết địa chỉ cả ba đứa để tụi nó đến
chơi... Liệu có thể đã mất cảnh giác từ đây
chăng?

Phúc tái nhợt mặt, lúng túng :

- Không thể... Bọn Mực Xanh toàn đứa
tốt.

Minh trầm ngâm như ông cụ non :

- Tam chưa tính đến bí ẩn này. Chỉ biết
bọn chúng đang ở ngay trước cửa và chắc
chắn không nhầm mục đích vui vẻ.

Phúc đặt vấn đề :

- Liệu tụi nó có biết ba đứa chúng mình
đang ở đây ?

Mi lát tát nói ngay :

- Chắc chắn phải biết chứ. Tớ sợ nó đang
đợi đồng bọn kéo tới mấy chục đứa. Tụi nó mà
phá cửa hàng thì ba má tớ đánh tớ chết.

Minh đã ra phòng ngoài thì đầu ra, thấy
lè hè trước tiệm may vẫn chỉ có Tam và Đầu
Xù đang đứng phân vân thì thầm với nhau.

- Bây giờ thế này. Minh quay vào nghiêm
mặt nói với các bạn : Chưa biết tụi nó sẽ làm
gì nhưng mình phải chủ động cố gắng ngăn
trước không để dính việc này sang người lớn.
Thí dụ tụi nó vào mách với ba má Mi là rách
chuyện.

Mi gật sái cổ :

- Cậu nói đúng đấy. Nó mà vào mách thì
chỉ cần một lệnh cấm của ông bà già tớ là hết
trò phá án.

Minh nói tiếp :

- Có khả năng tui nó chưa biết chúng mình ở cả đây, vì lúc đến nhà tên Tam chỉ có mình Mi, nếu có nghi thêm có tớ ở chân cầu thang ngăn cản, nó cũng không ngờ tớ về đây cùng cậu. Bởi thế tớ và Phúc xuất hiện lúc này là lộ lực lượng.

- Đúng. Mi nói : Nhà tớ có đủ chỗ trốn.

Phúc tự ái khuỳnh tay :

- Tớ mà thèm trốn à ? Nếu không đánh nỗi tui nó, tớ tớ... chạy thẳng đến đồn công an.

Minh can :

- Các cậu đừng cãi nhau nữa. Không trốn cũng không chạy mà chúng mình phải tìm cách tấn công tui nó.

Phúc và Mi lặng thinh nhìn chú Nhí chỉ đứng đến ngang tai mình với vẻ ngờ vực như đang phải đứng trước một tên bốc phét đại tài. Minh làm như không để ý tới điều đó, nhìn thẳng vào đôi mắt to của Mi, nói như ra lệnh :

- Cậu phải vờ như có việc đi ra đường để tui nó đến gặp mới có thể ngăn tui nó không vào nhà mách ba má cậu.

Mi giây nảy như đĩa phải vôi :

- Không được... không được đâu. Cô bé lấp bắp : Nhỡ tụi nó đánh... Nhỡ tụi nó bắt cóc ? Trời ơi ! Tớ van cậu... Tớ sợ lắm.

Phúc hỉnh mũi cười khủng khỉnh, nói mát :

- Sếp mà cũng sợ à ?

Mi trừng mắt vặc lại :

- Tụi nó thử nhở bằng tớ coi tớ có sợ không ?

Minh lại can :

- Đừng có đụng nhau nữa. Theo tớ không thể có chuyện bắt cóc cũng như đánh đập vì qua việc Tam đưa Cường Lu đi bệnh viện, lúc đụng với tớ ở cầu thang, mặc dù tớ có ý ăn vạ, tên Tam vẫn rất nhã nhặn. Lại qua điều tra ở nhà Tam, thấy hai anh em đều học giỏi, gia đình lương thiện, chính Mi xác định điều này. Qua đây thấy rõ ngoài chuyện chiếc xe có thể khiến Tam bị nghi là một tội phạm, thì hắn là một người tốt.

Mi cãi :

- Tốt nhưng bị nghi là ăn cắp nó vẫn khùng lên đánh mình. Tớ chết thì thôi chứ không thò đâu ra đâu.

Minh phi cười :

- Cậu phải bình tĩnh nghe tớ nói tiếp đã. Tớ đánh cá trăm phần trăm là cậu không bị đánh mà chỉ có thể bị đe dọa...

- Dọa thì cũng đứng tim rồi. Không nín được, Mi lại buột miệng phản ứng, nhưng giọng đã bớt đi một chút gay gắt.

Minh nói tiếp :

-...Khả năng thứ hai nhiều hơn có thể là họ sẽ điều đình năn nỉ cậu về bảo chúng tớ bỏ qua vụ này, tất nhiên là có điều kiện nào đó.

Mi sáng mắt :

- Nếu thế thì quá hay. Không có ai rộng rãi không công cả. Chúng mình là công ty kinh doanh kia mà. Chỉ sợ tụi nó không điều đình.

- Từ từ đã... Minh nói : Để lường hết chuyện xấu có thể xảy ra, trong khi Mi ra cửa trước, thì Phúc đi cửa sau theo con hẻm vòng ra đằng trước tìm chỗ kín theo dõi. Nếu tụi nó dọa dẫm hoặc có thể do Mi nóng nảy nên bị tụi nó xô xát thì cậu xuất hiện ngay can thiệp kịp thời.

- Xong ngay... Phúc nghênh mặt : Tớ sẽ la àm : Cướp cướp... hai thằng cướp... cho mọi người xúm lại.

Mi nheo mắt nhìn Minh :

- Thế còn cậu làm gì ?

Minh đáp gọn :

- Tớ ở trong nhà theo dõi toàn cục và là lực lượng dự bị. Lúc xấu nhất, tớ sẽ chộp điện thoại gọi đến chú Lê Hưng giải cứu cho chúng mình.

Mi nguyệt dài :

- Đẩy con gái vào chỗ nước sôi lửa bỗng còn mình là con trai lại làm khán giả trực điện thoại thì ngon quá ha. Nhưng Mi cũng lập tức chợt nghĩ không thể có con đường nào khác. Hơn nữa mình đang là... sếp. Cô thở dài : Xong. Nếu các cậu không yểm trợ tớ để tớ bị đòn thì đừng có mà trách.

Dứt lời Mi xăm xăm đi ra cửa.

- Con đi đâu thế hả Mi ? Bà Thanh Liễu đang tiếp khách hàng thấy con hùng dũng đi qua mặt không xin phép thì lo lắng gọi giật lại : Thế hai bạn con đâu ? Chuyện gì mà mặt nhợt ra thế ? Hay lại giận nhau chuyện gì rồi ? Khổ quá...

Mi tê tái cả người, nêu mèo lao theo gọi nứa thì bể hết chuyện, vội quay lại nói nhỏ :

- Con ra mua thêm đồ ăn mà, má gọi làm con giật cả mình.

Dứt lời, Mi đi thẳng ra cửa cố giữ nét mặt bình thản như không biết có mối đe dọa ở phía trước, nhưng hai má cứ nóng phừng phừng.

Tam và tên đầu xù đều mặc đồ đồng phục học sinh, sơ mi trắng, quần tây xanh, thoảng thấy bóng Mi ra đã bám nhau hí hửng. Chờ Mi đi hơi xa cửa nhà mới bám theo và vượt lên chặn đầu :

- Thế nào... Tam lùi lùi nói nhỏ : Thủ gợi chị Liễu học cùng trường với tao ra đây xem nào ?

Dù đã chuẩn bị tinh thần trước, Mi cũng cứ run ngầm trong bụng, không dám nói lại lời nào.

Tam lẩm bẩm :

- Dám đến tận nhà tao để điều tra vụ chiếc xe đạp. Giải thật. Bây giờ muốn tụi tao giải quyết thế nào đây ?

Mi nhủ thầm : Dám tụi nó đánh lăm. Thế mà Minh Nhí nói không thể có khả năng ấy. Cô bé vờ cúi mặt để kín đáo liếc nhanh về phía sau. Thoảng thấy bóng Phúc đang lớn vỗn ở đầu con hẻm cạnh nhà cô bé mới bớt sợ.

- Nào, nói đi... Tam vẫn hằn học : Mày nghỉ tao lừa lấy cắp chiếc xe phải không ?

Tên đầu xù từ đầu chỉ đứng cho một tay vào túi quần như sẵn sàng rút vũ khí, hùm giọng :

- Không dám mở miệng hả ? Bây giờ mày thích chúng tao chơi luật rừng hay điêu đình thương lượng ?

Mi thoáng nhẹ nhõm trước gợi ý của Đầu Xù. Có lẽ Minh đã đoán đúng. Nếu tụi nó không phạm tội thì việc gì phải thương lượng.

Đầu Xù hình như cảm nhận được sự hờ hênh liền nói thêm :

- Tụi tao có thể cho cả ba đứa trong nhóm Ca - ta - nhí chúng mày tàn tật suốt đời luôn nếu chúng mày không biết điều.

Mi đã trán tĩnh phần nào, lí nhí hỏi lại :

- Các anh muốn gì ?

Tam nói :

- Vụ chiếc xe, nhà giữ xe để mất thì phải bồi thường là chuyện tất nhiên. Nhưng bà Tư Mi lại tiếc của nhò bọn mày đi điều tra là điều xúc phạm đến tao. Rồi nhiều người không tốt từ đó tung tin tao là thằng lừa đảo. Chúng mày không khác gì bọn tham gia vào bôi nhọ tao. Vì thế, tao muốn chúng mày phải chấm dứt cuộc điều tra.

Thấy Mi vẫn trân trân đứng im, Đầu Xù rút bàn tay ra khỏi túi quần chìa cho Mi xem. Qua ánh đèn pha của một chiếc xe hơi đang chạy chậm trên đường quét qua, Mi đứng tim khi nhận thấy một lưỡi lam sắc lém kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của Đầu Xù.

- Chúng mày chấm dứt thì có hòa bình, còn tiếp tục thì mỗi đứa sẽ được tặng vài vết sẹo trên mặt. Hai má mày bụ thế kia mà xẹt lam vào chắc đã lâm.

Tam lùi bước :

- Nhóc con dám vuốt râu hùm. Nhà mày toàn tủ kính chúng tao chỉ cho vài cỗ đậu bay là ba má mày sẽ nói chuyện với mày à.

Mi bắt đầu cảm thấy như mình đuối sức dần. Nếu như sự căng thẳng cứ tiếp tục kéo dài với những lời đe dọa, dám mình xiu luôn, mắt tư thế của công ty P.A. Cô bé dim mắt, bặm môi lại trong mười lăm giây để điều chỉnh sự dũng cảm, rồi mở to mắt nhìn thẳng vào hai địch thủ cao lớn hơn mình cả cái đầu.

- Các anh để sáng mai đi học, tôi bàn với Minh Nhí và Phúc Hình đã...

Tam và Đầu Xù đưa mắt nhìn nhau.

- Đứa nào đứng đầu tụi mày ? Tam hỏi.

Đầu Xù gắt :

- Thằng Minh Nhí hả ?

Mi lúng túng : Nhận mình cầm đầu thì tha hồ mà lãnh đòn. Nói là Minh Nhí thì chắc chắn mình thoát nhưng chẳng hóa ra tư nguyễn nhường chức cho Nhí. Không thể được. Mi đành đánh bài lờ, nhắc lại câu đã nói :

- Nếu không bàn, không thể trả lời được.

Tam và Đầu Xù lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Chừng như chẳng thể nào tìm ra được con đường nào khác, Đầu Xù đành chặc lưỡi, khoa lutton bàn tay kẹp dao lam sứt qua má Mi khiени Mi sờn da gà.

- Mày giở mánh nào cũng không thoát được tay tao đâu. Cho mày về bàn. Đầu Xù liếc tấm bảng hiệu tiệm may THANH LIỄU sáng trưng chạy ngang mặt tiền nhà : Tao biết số điện thoại nhà mày rồi. Tôi mai, tao gọi điện thoại hẹn nơi gặp, mày và thằng Minh Nhí phải có mặt trả lời. Trái lời thì đừng có trách. Chỉ trừ khi chúng mày rút mõi trong nhà chứ còn cắp sách đến trường là chúng tao còn túm được. Cút về đi.

Mi đi giật lùi mấy bước rồi quay người ủ té chạy thẳng về nhà. Lúc sắp rẽ vào cửa chợt có tiếng gọi từ trong bóng tối con hẻm bên

cạnh, Mi đứng sững lại, nhận ra Minh và Phúc, cô bé vội ngoảnh lại thấy Đầu Xù và tên Tam đã bỏ đi, liền khóc oà, nhào đến đám túi bụi vào ngực Minh. Tất nhiên, những cú đấm trong lúc xúc động cũng nhẹ thôi :

- Tại cậu... hu hu hu... Tất cả là tại cậu... hu hu... bắt đèn cậu đấy... hu hu... Đấy người ta vào chỗ chết... bắt đèn... bắt đèn đấy...

Minh còn ngây người chưa biết phản ứng thế nào thì Mi quay sang gục đầu vào vai Phúc rưng rức khóc, như thế đó mới là nơi nương tựa đáng tin cậy duy nhất trên cõi đời, khiến mũi Phúc có vẻ như hỉnh hơn.

Minh thở dài. Nhưng rồi chú chợt hiểu Mi to con như thế không thể nào gục đầu vào vai thằng nhóc chỉ đứng đến tai nó, cho nên mình ăn đấm cũng chẳng đến nỗi vô lý. Nguyên là Minh từ trong nhà ló ra theo dõi cuộc gặp gỡ giữa Mi với Tam và Đầu Xù, nhân định thấy tình hình không thể quá xấu, nên đã điều Phúc vào. Lại lúc bà Thanh Liễu thử áo cho khách trong chỗ thay đồ, hai đứa lè làng dắt cả ba chiếc xe ra trước con hẻm để triển khai tiếp phương án. Thở dài đến lần thứ hai, Minh mới chợt nhớ dự tính quan trọng vừa bị cơn xốc của Mi làm quên khuấy.

Nhin thấy Đầu Xù và Tam đã đạp xe đi khá xa, chú vội quát các bạn :

- Bám theo ngay, không tụi nó mất hút bây giờ.

Phúc Hình đang kiêu hanh trong vai hiệp sĩ, nơi nương tựa xứng đáng cho người bạn gái yêu đuôi chót bừng tỉnh, đẩy vội Mi ra, chộp lấy chiếc xe đạp của mình.

- Chúng nó vẫn còn kia kia. Phúc nhảy phắt lên xe.

Mi bàng hoàng :

- Các cậu đi đâu thế ?

Minh cũng đã ngồi lên xe, chỉ chiếc còn lại dựng sát tường với Mi.

- Chúng tớ đã tính, bằng mọi giá phải bám theo thằng Đầu Xù nên mang sẵn cả xe cậu ra. Bây giờ xuất phát ngay.

Mi đứng thử. Nước mắt chỉ còn ngân ngắn lại chảy ra ròng ròng. Mi êm mào :

- Tớ chịu thôi. Tớ sợ lắm rồi.

Phúc đã đạp xe được một đoạn, nghe thấy thế, bức dọc quay xe lại :

- Đã có chúng tớ, việc gì phải sợ.

Mi lắc đầu nguầy nguẩy :

- Thôi... Các cậu cứ đi đi... Tớ cho các cậu làm... làm sép đáy. Từ nay tớ không dám đụng với bọn lợp mười nữa đâu... hú hú hú...

- Thế thì cậu ở nhà vậy.

Thấy đã mất hút Tam và Đầu Xù, Phúc nói rồi giục Minh cùng đạp xe lao vút ra đường.

Đường phố tuy quang sáng quang tối và khá đông xe cô nhưng do Tam và Đầu Xù hình như vừa đi vừa bàn chuyện khá căng thẳng nên chẳng mấy chốc Minh và Phúc bắt kịp. Hai chú túc tắc đạp phía sau các đối tượng một quang chừng ba chục mét.

Vừa đi Minh vừa nói với Phúc :

- Tớ đảm bảo với cậu Đầu Xù sẽ là đầu mối quan trọng của vụ án.

- Làm sao cậu biết ?

- Từ lúc Đầu Xù xuất hiện ở cửa nhà Mị, tớ có cơ sở để chấp vá lại những lời bàn bạc đối phó của hai tên ở cầu thang cư xá. Như vậy chắc chắn bà Tư Mị nói đúng. Vụ chiếc xe đạp Trung Quốc là một vụ dàn dựng. Đầu Xù và Tam là hai kẻ đồng lõa.

Phúc gật đầu :

- Tớ cũng nghĩ như vậy. Nếu không phạm tội, tụi nó ép chúng mình ngưng điều tra làm gì. Nhưng nếu chúng có cả băng hàng mấy chục đứa, thì việc chúng mình bám theo thế này cũng là mạo hiểm lắm.

- Cậu cũng sợ à ?

- Hừ ! Phúc khịt mũi hơi tự ái : Nói để biết mà lường trước chứ cậu chưa sợ mà tớ đã sợ trước à ?

Đầu Xù và Tam cùng dừng lại ở con hẻm rẽ vào khu cư xá nhà Tam khiến cuộc đổi thoại giữa hai thanh tra nhí phải ngắt quãng để đep xe vào chỗ khuất chờ đợi.

Hai đối tượng trao đổi với nhau năm ba câu rồi cùng cười hớn hở chia tay. Tam rẽ về nhà, còn Đầu Xù huýt sáo vui vẻ đạp xe đi tiếp. Từ đường Lê Văn Sĩ, hắn rẽ sang đường Huỳnh Văn Bánh xuôi xuống Hồ Biểu Chánh rồi ngoặt vào một con hẻm.

Cuối cùng Đầu Xù dừng lại trước ngôi nhà lợp ngói đã cũ kỹ.

Từ xa, Minh thầm thì với Phúc :

- Rất có thể thêm một tên đồng bọn nữa.

Phúc háo hức :

- Cậu cứ đứng đây để tớ giả bộ là người đi đường đạp xe qua nhận diện cho nó chính xác.

Minh hồi hộp với tay muốn giữ bạn lại nhưng Phúc đã dần luôn xe đi.

Đầu Xù vừa gõ cửa mấy tiếng, cánh cửa sắt kéo đã được đẩy rộng ra. Một người đàn bà đứng tuổi sau khi mở cửa đứng hẳn ra ngoài hiên tránh cho Đầu Xù dắt xe vào.

- Con đi đâu giờ này mới về? Bà ta hỏi.

Đầu Xù đáp :

- Con đến nhà thầy giáo hỏi bài học ngày mai.

Phúc vừa chậm rãi lướt qua vừa nghe rõ lời đối thoại, cũng nhận rõ mặt người đàn bà qua ánh sáng đèn từ trong nhà hắt ra.

Người Phúc như có luồng điện cực mạnh chạy nhoáng qua khiến chú lụy nhí quỳnh không điều khiển nổi xe, đâm nhào ngay vào cây cột điện lè đường bên trái. Trán Phúc đập vào thành cột điện kêu "cóc" một tiếng giòn như tiếng gõ mõ, mắt nổ đom đóm, người giồng như bị thịt văng quay ra đường. Cơn đau nhói bật ra túi đầu lưỡi, nhưng vì còn kịp có ý thức nghiệp vụ xác định nơi tai nạn cách nhà đối tượng không xa, nên Phúc nhanh

chóng rụt lưỡi, ngậm miệng để không kêu, không khóc.

Minh hoảng sợ nhào tái bö xe đỡ Phúc ngồi dậy :

- Cậu làm sao thế? Chú túc tối nhìn cánh cửa sắt đã đóng kín nhà Đầu Xù : Nó ném cái gì vào cậu à?

Phúc uể oải sờ lên chỗ trán sưng to bằng quả ổi xuýt xoa :

- Không sao. May mà không chảy máu. Rồi chú thì thầm : Vì quá bất ngờ nên tớ mới bị té. Cậu biết ra mở cửa cho Đầu Xù là ai không? Minh chưa kịp nói, Phúc đã tiếp bàng giọng phấn khích : Chính là bà Tư Mị giữ xe.

Minh kinh ngạc suýt lăn xả :

- Cậu có nhìn làm không?

Phúc trả mắt :

- Tớ trả cái giá quá đắt : sưng cả trán, sứt cả chân tay mà cậu còn không tin tớ haha? Đúng bà Tư Mị trăm phần trăm. Tớ còn nghe cả cái giọng rẽ rẽ của bà ấy : Con đi đâu giờ này mới về?

Minh ngồi im một lúc rồi nói :

- Không thể có chuyện bà Tư dàn dựng ra chuyện điều tra để làm việc đó đâu. Bà ấy

rất thật thà... Minh quả quyết : Chắc chắn
Đầu Xù đã bày ra vụ này để lừa mẹ. Chúng
mình phải vào gặp bà ngay.

Phúc đứng dậy phủi quần áo rồi nhăn
nhó :

- Mang cả quả ổi trên trán tớ vào à ?

Minh phì cười :

- Để đến mai thì mất tính bất ngờ, tụi nó
lại tìm cách đối phó. Minh sờ vào quả ổi của
Phúc lưỡng lự một chút rồi nói : Hơi lớn...
Nhưng bị thương trong khi làm nhiệm vụ thì
việc gì phải ngán. Vào chứ ?

Phúc đấm đá gió vù vù mấy thế ka - ra -
tê cho sáng khoái rồi gật đầu :

- Xong. Để tớ lại đập cửa cho.

Dứt lời, Phúc dắt xe ngược lại nhà Đầu
Xù đập cửa thình thình. Một lúc cánh cửa sát
được kéo ra. Phúc làm rầm bên tai Minh : Lạy
trời không phải là Đầu Xù.

Bà Tư Mị hiện ra ở khoảng sáng vừa mở
rộng.

- Dì ạ !

- Dì ạ !

Phúc và Minh lễ phép khoanh tay chào
bà Tư Mị. Phải vài giây bà Tư mới nhớ ra hai
vị khách của mình là ai.

- Ôi ! Dì không ngờ các cháu đến vào giờ
này... Bà vồn vã : Vào đây, vào đây... Bà dắt
tay cả hai nhóc qua phòng khách vào tận gian
trong kè với bếp, nơi ba đứa trẻ đang ngồi coi
tivi chương trình phóng sự thiếu nhi. Hai
đứa con gái : Một đứa nhỉnh hơn còn một đứa
nhỏ hơn bọn Phúc, Minh một chút, và đứa con
trai cõi tám, chín tuổi.

- Anh Sơn đâu rồi ? Bà Mị tươi cười : Sơn
à !

Minh và Phúc cùng lặng đi khi Đầu Xù
tức Sơn từ trong bếp tớn bước ra. Mặt Sơn
lập tức tái nhợt khi biết khách là ai. Trong khi
đó bà Tư vẫn vui vẻ nói với các con : Đây là
Minh Nhí tức thanh tra Ca - ta - nhí và Phúc
Hình chuyên điều tra phá án mà má vẫn kể
cho các con. Các con cần phải học tập Minh,
Phúc rất nhiều : phá án giỏi nhưng học cũng
giỏi...

Minh và Phúc cũng rạo rực niềm tự hào
khi thấy hai cô nhóc và chú út bỏ cả chương
trình thiếu nhi đầy hấp dẫn trên màn ảnh
nhỏ nhìn mình đầy ngưỡng mộ. Nhưng khi

chạm vào ánh mắt gùrرم gùررم chúa đầy mồi đe dọa của Sơn Đầu Xù, Minh lập tức hiểu rằng phải giới hạn cảm xúc kịp thời. Chú níu tay bà Tư :

- Dì ạ ! Tui cháu phải về nhà ngay nên không ở đây được lâu. Dì cho tui cháu trao đổi một chút.

- Ôi, thế à ! Dì vô ý quá. Tưởng các cháu chơi lâu dì mới giới thiệu cho các em làm quen, để anh chị em ảnh hưởng tốt sang nhau. Chứ gấp thì để dịp khác vậy. Bà Tư trả phòng khách : Mời các cháu. Chuyện kia có tiến triển gì không ?

Minh và Phúc theo bà Tư ra ngoài ở bộ sa lông gỗ. Không ngờ Sơn Đầu Xù cũng lừng lững ra theo, lặng lẽ ngồi xuống cạnh mẹ ở chiếc đệm văng đối diện với hai khách nhí. Bà Tư thấy thế liền nói với Sơn :

- Nhận thấy các em trong nhóm Ca - ta - nhí khám phá được nhiều vụ án nên má đã nhờ các em tìm lại vụ xe đạp năm rồi như má đã kể...

Sơn như cỗ gắng lăm moi mở miệng ra được, hỏi một câu trống không :

- Tìm đến đâu rồi ?

Minh Nhí nhìn thẳng vào đôi mắt đầy lo âu nhưng lại làm ra vẻ dữ dằn của Sơn :

- Tốt nhất là anh nêu nói ra.

Phúc khuỳnh hai tay, hỉnh mũi nói lớn :

- Chúng tôi theo anh từ nhà Mi Trái Banh đến đây đó. Có cần tui này lấy bằng chứng ra không ?

Bà Tư ngạc nhiên hết nhìn con lại nhìn hai khách nhí, với ánh mắt khó hiểu.

- Đã có chuyện gì xảy ra thế ? Bà hỏi con. Sơn bỗng đứng dậy :

- Không có gì đâu má à. Rồi quay sang bọn Minh sừng sộ : Chúng mày đến đây nói bậy bạ gì thế hả ? Muốn tao nện cho không ?

Bà Tư quay sang Sơn :

- Con làm cái gì vậy ? Các em đây đang giúp đỡ mình mà thái độ của con như vậy đó hả.

Phúc Hình đứng dậy nói tưng bừng :

- Chẳng qua vì ảnh sợ đó thôi dì Tư.

Minh nhìn vẻ bối rối của Sơn bỗng thấy thương hại, chú nhẹ giọng :

- Anh nêu nói thật với má anh, anh Sơn à. Tui em hứa sẽ giữ kín chuyện này...

Sơn nhìn Minh chàm chàm như thể đeo lường lời hứa của cậu nhóc. Rồi lại nhìn về mặt ngỡ ngàng của má mình. Cậu ta từ từ cúi mặt. Một lúc, cậu ta mới trấn tĩnh len lén ngược nhìn mẹ, giọng hối hận :

- Con xin má tha lỗi cho con...

Bà Tư Mị ngạc nhiên :

- Má thật không hiểu...

Sơn run run tự thú :

- Sáng hôm đó, Tam vừa gửi xe, má đưa tấm thẻ xe số 4 cho Tam xong, thì Tam hỏi con về bài toán thầy cho về nhà làm. Con mở cặp để lấy cho Tam xem mới biết để quên tập ở nhà. Con hoảng quá, cùng Tầm quay lại nhà để xe tính nói với má chuyện quên cuốn tập rồi lấy xe nhà mình phóng nhanh về nhà, nhưng lúc đó không biết má đi đâu, xe nhà mình má giữ chìa khóa. Tam bảo con cứ lấy xe của nó. Thế là con lấy luôn. Về nhà lấy được vở con trở lại trường... Sơn cúi mặt ngập ngừng một lúc mới nói tiếp : Lúc đến ngã tư đầu phố, thấy một chiếc xe Hon da chạy ẩu, đụng vào một cô chờ em bé làm hai mẹ con té văng ra đường. Dứa nhỏ chảy máu đầu, còn cô đó không dậy được. Con vội dựng xe bòng dứa nhỏ nhờ những người lớn khác cấp cứu

cô đó... Rồi có ông xích lô nhận đưa cả hai mẹ con đi bệnh viện... Chỉ có chút xíu, lúc con quay lại, chiếc xe đạp biến mất. Con sợ quá.

Bà Tư Mị sững sờ :

- Thế là chính con dàn cảnh để đổ vạ lên má ?

- Dạ. Sơn lí nhí nói tiếp : Lúc đầu con không có ý ấy. Con định tự thú với má. Nhưng lúc chạy vào trường gấp Tam, thấy nó vẫn còn tấm phiếu gửi xe, lại nhớ ra lúc con lấy xe má không biết... Nước mắt Sơn lại ứa ra : Con nghĩ đằng nào má cũng phải bỏ tiền ra thường cho Tam, nhưng để xe mất ở trong nhà gửi xe thì con không bị má mắng... nên con đã bàn với Tam...

- Trời ơi... Bà Tư Mị ngồi thử, miệng lẩm bẩm : Thật là... Bỗng bà giật mình thảng thốt nhìn Minh và Phúc. Các cháu đã lộ chuyện này cho ai chưa ? Đã báo công an chưa ?

- Chưa ạ. Minh và Phúc cùng đáp.

Nét mặt bà Tư Mị nhẹ nhõm hẳn :

- Chuyện này dì cảm ơn các cháu rất nhiều. Nhờ các cháu, dì biết được đầu đuôi câu chuyện nó như thế dì cũng hết ám ức, nhưng hóa ra lại là chuyện trong nhà, ông nuôi ngay trong tay áo, nên dì mong các cháu

cũng giấu cho dì chuyện này. Chẳng qua Sơn nó dại. Chứ nó cứ nói thật, có nghe mắng vài câu cũng không nặng hơn tội lừa dối... Các cháu thương dì chuyện này nhé.

Phúc cầm tay bà Tư Mị :

- Dì cứ yên tâm. Nếu đúng anh Sơn vì giúp đỡ người bị nạn mà mất xe thì bọn cháu cũng quên luôn vụ... Phúc có hỉnh mũi lên để lựa một từ phạm tội nhẹ nhõm nhất nhưng không sao này ra đành ầm ừ nói đại : ...vụ... vụ tẩm thả xe.

Minh thận trọng nói thêm :

- Mai chúng cháu sẽ kiểm tra lại có đúng năm trước ở ngã tư gần trường có vụ tai nạn đúng xe không.

Bà Tư Mị gần như ôm lấy hai cháu nhóc rồi quay lại nói với con trai :

- Tôi của con, má không còn biết thế nào nữa nhưng để đó má sẽ tính với con sau. Biết điều gì thì lại xin lỗi và cảm ơn hai em đi, còn ngồi tro ra đây làm gì ?

Sơn thẫn thờ đứng dậy lúng búng trong miệng :

- Cho xin lỗi và cảm ơn...

Chưa dứt câu, cậu lùi lùi đi thẳng vào nhà trong.

Rời khỏi nhà bà Tư Mị, Minh và Phúc phấn chấn đạp xe vù vù. Đường phố lúc này đã vắng nên không phải lo sợ vì phạm luật lệ giao thông, Phúc Hình vừa bỏ hai tay vừa lượn xe rồng rắn, miệng hét vang :

- Chúng mình vừa phá xong vụ án phức tạp nhất thế kỷ. Chuyện đã qua một năm không còn để lại một dấu vết, công an xin như chú Lê Hưng chắc chắn cũng khó...ha ha ha... sướng quá.

Minh Nhí chưa đủ trình độ bỏ hai tay nhưng cũng cao hứng đi lượn sóng như Phúc và hét to không kém :

- Hai tên tội phạm hóa ra lại là người tốt. Nếu mình không khám phá thì hai người đó lương tâm cắn rút suốt đời.

Cả hai định đạp xe về nhà vì đã khá muộn nhưng không biết do ý thức tôn trọng sếp đã thầm sâu thành dãy đất tự nhiên hay do sức hút của thần giao cách cảm, mà khi tỉnh ra, hai chú nhóc của chúng ta đã thấy

mì h đang đứng trước nhà sếp công ty : Mi Trái Banh.

Tiệm may Thanh Liễu vẫn mở cửa, đèn sáng trưng, bên trong vẫn còn vài người khách.

Mì vừa nghe mẹ gọi đã ào ào chạy ra. Cô bé ngây người nhìn hai bạn trai mặt mày tươi hơn hớn. Anh mắt đang vui lập tức thoáng vẻ ghen tỵ.

- Các cậu vừa ăn kem ở đâu hả ? May sao quả ổi ở trán Phúc đậm ngay vào mắt Mi phá tan cơn ghen tị vừa chớm : Trời ! Bị tụi nó đánh thê kia mà còn cười được à ? Vào ngay nhà tớ lấy dầu xoa cho.

- Khỏi cần. Phúc chính mũi đầy kiêu hanh khi những ngón tay chuỗi mấn mát dịu của Mi chạm vào "quả ổi" có vẻ muốn kiểm tra xem đó là vết thương thật hay trò tinh nghịch của Phúc.

- Trời ! Thế này chắc cậu phải khóc hết nước mắt. Mi xuýt xoa : Tớ lường trước mà. Tụi nó lớp mười... còn chúng mình chỉ mới lớp sáu.

Minh và Phúc cùng cười vui vẻ kể lại kết quả phần cuối cuộc điều tra, riêng "quả ổi" vì Mi trót hiểu là thương tích từ cuộc chiến đấu

ác liệt, nên không nỡ để cô bạn gái buồn vì đoán sai, hai thanh tra dũng cảm cùng nhất trí không đính chính lại.

Mi vừa nghe vừa cười như nắc nẻ đến nỗi đôi người đi đường tò mò cố ý đi chậm lại hy vọng nghe lỏm được vài chi tiết của cuộc chuyện trò hấp dẫn.

- Tuyệt lám... Mi luôn miệng trầm trồ : Các cậu hét sảy... Trời... biết thế tớ cũng đi luôn.

Khi thấy hai bạn trai không còn gì để kể nữa, Mi có vẻ chung hứng :

- Thế các cậu đạp xe về ngay à ?

Phúc cau mặt :

- Xong chuyện thì phải về, chứ không lẽ ở lại ?

Mi trợn mắt với Minh :

- Cậu cũng nhẹ tênh như vậy ?

Minh tự ái lặp lại :

- Ủ ! Nhẹ tênh đây. Bộ cậu không muốn chúng tớ tha thứ cho người ta hả ?

Thấy hai bạn dắt xe định đi, Mi gật :

- Trời ơi là trời ! Mi giơ cả hai tay lên trời với nỗi đau khổ thật sự : Thé công ty P.A 101 ở đâu ? Quyền lợi công ty mà lúc sáng chúng

mình đã bàn ở đâu ? Chính bà Tư Mị đã nhất trí giải quyết hết rồi kia mà. Mi nghiên răng dí ngón tay vào "quả ổi" trên trán Phúc khiến Phúc đau méo mặt : Chỉ riêng "quả ổi" này cũng đã được thanh toán bao nhiêu rồi.

Minh và Phúc đã ngồi sẵn trên yên cùng cười lao vút xe đi. Mi héo với theo :

- Nay, đứng lại đã. Tớ ra lệnh đứng lại bàn cho xong đã... Tớ ra lệnh đấy !...

Nhưng hai cậu bạn trai đã đi xa. Chỉ còn vắng lại tiếng cười héo vang cả phố : Ha ha ha...

THANH TRA CA-TA-NHÍ
NGUYỄN MẠNH TUẤN

Chịu trách nhiệm xuất bản :

LÊ HOÀNG

Biên tập : CÚC HƯƠNG

Vẽ bìa và minh họa : TRUNG TÍN

Trình bày : THÚC HOAN

Sửa bản in : PHƯƠNG NAM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Q. 3, TP. Hồ Chí Minh

In 4000 cuốn, khổ 11 x 15 cm, in tại XN in
LIDISACO , số đăng ký kế hoạch xuất bản
666/68 do Cục Xuất bản cấp ngày 28/11/94
và quyết định xuất bản số 293MN/95 do NXB
Trẻ cấp ngày 19/8/1995 In xong và nộp lưu chiểu
tháng 10 năm 1995.